

Hvordan Engelen kom til meg

Ved

Rev. William Marrion Branham

Forord

Takk for din interesse for denne ydmyke Guds mann, broder William Marrion Branham.

Fra tiden av hans enkle fødsel på landet, åsene i Kentucky den 6. april 1909, fulgte overnaturlige tegn hans liv. Dette heftet forteller om hans liv, med hans egne ord, hvordan han løpte fra Guds kall helt til han ikke kunne løpe mer, og så overgav sitt liv, ved sin omvendelse, og ble en forkynner av vår Herre Jesus Kristi Evangelium.

Rev. Branhams tjeneste var forløperen av den store helbredelsesvekkelsen som feiet over Amerika i 1940 årene. Han var anerkjent av alle som en Guds tjener, han lærte at Bibelen var Guds ufeilbarlige Ord og at løftene Den inneholdt var like så sanne i dag som de var da de ble talt.

Møtene hans på Greyville Race Course i Durban Sør Afrika, den 21-25 november 1951, var de største religiøse møtene som noensinne ble holdt i Sør Afrika på den tiden. Anslagsvis 100,000 mennesker var til stede i det siste møtet, og 30,000 mennesker ble omvendt etter ett alter kall.

Mange av de fremste evangelister på den tiden var i denne Guds profets møter og respekterte ham høyt, blant annet broder Tommy Hicks, broder Oral Roberts og broder Tommy Osborn.

Fotografi Av Det Overnaturlige

Dette forunderlige fotografiet av broder William Branham i Houston, Texas, i januar 1950, ble tatt av Douglas Studios.

Da fotografene, Herr James Ayers og Herr Theodore Kipperman, fremkalte bildet, ble de forbløffet av å finne et bevis av et Lys over hodet til Rev. Branham. Aldri hadde de sett noe lignende før, og ingen av dem kunne forstå nærværet av denne glorie. Den neste dagen kontaktet de broder Branham og de andre i reisefølget. Det ble da forklart til dem at lignende bilder som dette hadde blitt tatt før men Lyset hadde aldri vært så tydelig som det var i dette fotografiet.

Negativet ble tatt med til George J. Lacy, Etterforsker av Tvilsomme Dokumenter for Federal Bureau of Investigation for og finne ut om hvorvidt det lyset over hodet til broder Branham kunne være resultatet av uriktig eksponering, fremkalling eller retusjering. Herr Lacy sa ja til å undersøke negativet og så gi sin mening vedrørende det. Ved den bestemte tiden da han skulle ha gjort sine undersøkelser ferdig og hans konklusjoner tenkt ut, kom han ut i venteværelset hvor medlemmene av Branhams reisefølge, representanter fra pressen og andre ventet. Da han kom inn i rommet spurte han hvem som var William Branham. Broder Branham reiste seg og gjorde sin identitet kjent. Herr Lacy sa: "Rev. Branham, du vil dø som alle andre dødelige, men, så lenge som det er en kristen sivilisasjon, vil ditt bilde leve videre."

I hans offisielle rapport, trykt i sin helhet i de neste to sidene, konkluderer Herr Lacy med utsagnet: "Videre, er jeg av den definitive mening at streken av lys som er synlig over hodet i en haloposisjon ble forårsaket av lys som traff negativet."

Dette bildet er nå kopibeskyttet, et fotografi av et overnaturlig Vesen. En kopi av Det henger i en av hallene i Washington, D.C.

William Marrion Branham

George J. Lacy
Etterforsker av Tvilsomme Dokumenter
Shell Building
Houston, Texas

29. januar, 1950

R A P P O R T O G M E N I N G

Re: Tvilsomt Negativ

Den 28. januar, 1950 etter ønske av Rev. Gordon Lindsay, som representerte Rev. William Branham fra Jeffersonville, Indiana, mottok jeg fra Douglas Studios ved 1610 Rusk Avenue i denne byen, en 4x5 tommer eksponert og fremkalt fotografisk film. Denne filmen hevdes å ha blitt laget av Douglas Studios av Rev. William Branham i Sam Houston Coliseum i denne byen, under hans besøk her den siste delen av januar, 1950.

F O R E S P Ø R S E L

Rev. Lindsay forespurte om jeg kunne gjøre en vitenskapelig undersøkelse av nevnte negativ. Han ba om jeg kunne slå fast, hvis mulig, hvorvidt negativet etter min mening hadde blitt retusjert eller "forfalsket" på noe vis, i etterkant fremkallingen av filmen, som ville forårsaket streken av lys til å komme til syne i posisjon som en halo over hodet til Rev. Branham.

U N D E R S Ø K E L S E

En makroskopisk og mikroskopisk undersøkelse og studie ble gjort av hele overflaten på begge sider av filmen, som var en Eastman Kodak Safety Film. Begge sider av filmen ble undersøkt under filtrert ultrafiolett lys og infrarøde fotografier ble laget av filmen.

Den mikroskopiske undersøkelsen avslørte ikke under noen omstendighet retusjering av filmen på noe sted med noen av prosessene som brukes i kommersiell retusjering. Likeledes, avslørte ikke den makroskopiske undersøkelsen noen forstyrrelse av emulsjonen i eller omkring den omdiskuterte streken av lys.

Den ultrafiolette lysundersøkelsen åpenbarte ingen fremmed materie, eller resultatet av noen kjemisk reaksjon på noen av sidene av negativet, som kunne ha forårsaket streken av lys, i etterkant av fremkallingen av negativet.

Det infrarøde fotografiet avslørte heller ikke noe som kunne indikere at retusjering hadde blitt gjort på filmen.

Undersøkelsen avslørte heller ingen ting som kunne indikere at det omdiskuterte negativet var et sammensatt negativ eller dobbelt eksponert.

Det ble ikke funnet noe som kunne indikere at den omdiskuterte streken av lys hadde blitt laget under fremkallingsprosessen. Heller ikke ble det funnet noe som kunne indikere på at det ikke hadde blitt fremkalt etter vanlig og anerkjent prosedyre. Det ble ikke funnet noe i de komparative tetthetene av fremhevingene som ikke var i harmoni.

M E N I N G

Basert på undersøkelsen og studiet ovenfor er jeg av den definitive mening at negativet som ble innlevert til undersøkelse, ikke var retusjert og at det ei heller var et sammensatt eller et dobbelt eksponert negativ.

Videre, er jeg av den definitive mening at streken av lys som er synlig over hodet i en haloposisjon ble forårsaket av lys som traff negativet.

Avgitt med respekt,

HVORDAN ENGELEN KOM TIL MEG

Denne uredigerte tale av broder William Marrion Branham ble talt på mandags kveld, den 17. januar 1955, på Lane Tech High School i Chicago, Illinois, U.S.A. Enhver anstrengelse har blitt gjort for å overføre nøyaktig det muntlige Budskapet fra lydbånd opptaket til trykte sider. Dette heftet er trykt og gitt ut av Voice Of God Recordings.

NORWEGIAN

©2011 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Hvordan Engelen kom til meg

 Og brødrene er sannsynligvis...Jeg ser flere lydbåndopptakere her nede, og de vil ta dette opp, selvsagt. Når som helst du ønsker å vite nøyaktig hva Den Hellige Ånd sa til deg, gå til brødrene her som har disse lydbåndopptakerne, de kan spole tilbake og spille gjennom der, du kan få akkurat ditt tilfelle. Og følg med og se om det ikke skjer helt eksakt på den måten Det ble sagt, forstår dere. Når dere hører det bli åndet ut "SÅ SIER HERREN, 'Om en bestemt ting, eller *dette* er på *denne* måten'" eller bare kontroller det og se om det er riktig eller ikke. Forstår dere? Det er alltid på den måten.

² Nå, bare som en liten bakgrunn. . . Og jeg er på en måte glad i kveld for at det kun er noen få av oss her. Vi er bare folk herifra, er vi ikke? Vi er ikke, ingen av oss, fremmede. Vi er ikke. . . Jeg kan bare bruke min Kentucky grammatikk og føle meg virkelig hjemme nå, fordi vi er—vi er bare. . . Og jeg skal ikke rakke ned på Kentucky nå, hvis det er noen her fra Kentucky. Er det noen her fra Kentucky? Løft opp din hånd. Det får en si! Jeg skulle føle meg virkelig hjemme, skulle jeg ikke? Det er veldig bra.

³ Min mor pleide å drive et pensjonat. Og jeg dro ned der en dag for å finne ut. . . Det var en stor gruppe menn som hadde tatt inn, og det store lange, bordet var dekket. Og jeg sa: "Hvor mange her er fra Kentucky, reis dere opp." Alle reiste seg. Og jeg dro på møte den kvelden, min menighet, og jeg sa: "Hvor mange her fra Kentucky?" Alle reiste seg. Så jeg sa: "Vel, det er veldig bra." Misjonærene har gjort en god jobb, så det er vi veldig takknemlige for.

⁴ Nå, i Romerbrevet, det 11. kapittel og det 28. vers. Hør nøye nå på lesningen av Skriften.

Ifølge evangeliet er de fiender for deres skyld. Men ifølge utvelgelsen er de elsket for. . . for fedrenes skyld.

For Guds gaver og kall er uten omvendelse.

⁵ La oss be. Herre, hjelp oss nå i kveld i det vi ærbødig nærmer oss dette, med hele vårt hjerte, i oppriktighet, kun til Din ære er disse ting sagt. Og hjelp meg, Herre, og bare legg i mitt sinn kun de ting som skal bli sagt og hvor mye som skal sies. Stopp meg når det er Din tid. Jeg ber at et hvert hjerte vil motta disse ting til fordel for de syke og trengende i denne forsamling. For jeg ber om det i Jesu Kristi Navn. Amen.

⁶ Nå, jeg ønsker å nærme meg dette emnet mens vi er få. Og—og jeg vil forsøke å ikke holde dere for lenge, jeg vil legge min klokke frem her og prøve mitt beste nå for å slippe dere ut i god tid slik at dere kan være tilbake i morgen kveld. Nå, vær i bønn. Jeg tror ikke gutten engang har gitt ut kort. Jeg spurte ham ikke om han. . . Og hvis de ikke gjorde det eller om de gjorde det eller ei, det betyr ingenting. Vi har kort her inne i alle fall hvis vi må tilkalle noen. Så, hvis ikke, fordi, vi vil bare se hva den Hellige Ånd sier.

⁷ Nå, hvis dere vil lytte nøye. . . Nå, dette kan. . . siden jeg. . . Det er bare noen få av oss her, det er en fin anledning til å si dette, siden det—det handler om min egen person. Og det er grunnen til at jeg leste dette Skriftstedet i kveld, slik at dere kan se at gaver og kall ikke er noe som noen kan gjøre seg fortjent til.

⁸ Paulus som taler her, sier: “Jødene, i lyset av evangeliet, ble blindet og kom bort fra Gud, således, for vår skyld.” Men verset like før det, sier: “Hele Israel vil bli frelst.” Hele Israel vil bli frelst. Ifølge utvelgelsen, har Gud Faderen elsket dem og blindet dem slik at vi hedninger kan ha et sted nå for omvendelse, slik at, gjennom Abraham, kunne hans Sed velsigne hele verden ifølge Hans Ord. Ser dere hvordan Guds suverenitet er? Hans Ord må bare oppfylles. Han kan bare ikke være noe annet. Og nå vi, ved. . . Gud har utvalgt oss; Han har utvalgt Jøden; og Han er. . .

⁹ Alle disse ting er Guds forut viten. Da Han talte om dem hva som ville skje, visste Han det på forhånd.

Nå, Gud, for å være Gud, måtte Han i begynnelsen vite om enden ellers var Han ikke den uendelige Gud. Gud ønsker ikke at noen skal gå fortapt. Absolutt ikke! Han vil ikke at noen skal fortapes. Men i begynnelsen av dagenes begynnelse, verden, visste Gud helt nøyaktig hvem som ville bli frelst og hvem som ikke ville bli frelst. Han ønsket ikke at menneskene skulle gå fortapt: “Det er ikke Hans vilje at noen skal gå fortapt, men det er Hans vilje å frelse alle,” men Han visste fra begynnelsen hvem som ville og hvem som ikke ville. Det er grunnen til at Han kunne forutsi: “*Denne tingen vil skje. Den tingen vil skje,*” eller: “*Dette vil være det. Denne personen vil være på den måten.*” Forstår dere?

¹⁰ Han kunne vite det på forhånd fordi Han er uendelig. Hvis du vet hva det innebærer, det er kun, “det er ingenting som Han ikke vet.” Forstår dere, Han vet. Vel, det er ikke noe fra før tiden, og etter er det ikke mer tid, ser dere, Han vet fremdeles alt. Alt er i Hans tanke. Og slik som Paulus sa i Romerbrevet, det 8. og 9. kapittel, “Så hvorfor finner Han fremdeles feil?” Så vi ser dette, men Gud . . .

¹¹ Som å forkynne Evangeliet. Noen sa: “Broder Branham, tror du Det?”

Jeg sa: “Hør her.”

Han sa: “Du må være kalvinist.”

Jeg sa: “Jeg er kalvinist så lenge kalvinist er i Bibelen.”

¹² Nå, det er en gren på Treet, som er kalvinisme, men det er også flere grener på Treet. Et tre har flere enn en gren. Han ville bare føre det videre ut der inn i Evig Sikkerhet, og etter en stund går man videre ut i Universalisme og man faller av det et sted, det er ingen ende på det. Men når du blir ferdig med kalvinisme, kommer du tilbake igjen og begynner med Arminianisme. Ser dere, det er en annen gren på Treet, og enda en gren på Treet, bare fortsetter videre. Alt sammen utgjør Treet. Så jeg tror på—på . . . på kalvinisme så lenge som det er i Skriften.

¹³ Og jeg tror at Gud visste før verdens grunnvoll ble lagt, utvalgte Sin Menighet i Kristus, og slo Kristus før verdens grunnvoll ble lagt. Skriften sier så: “Han var Guds Lam som ble slått før verdens grunnvoll ble lagt.” Forstår dere? Og Jesus sa at Han kjente oss før verdens grunnvoll ble lagt, Paulus sa at: “Han—Han kjente oss og forutbestemte oss til adopsjon ved Jesus Kristus før verden i det hele tatt var formet.” Det er Gud. Det er vår Far. Forstår dere?

¹⁴ Så vær ikke bekymret, hjulene ruller helt fint, alt kommer akkurat i rett tid. Det som gjelder, er, å kom riktig inn i svingen. Og det er—det er den beste delen ved det, da vet du hvordan du skal gjøre det når du kommer til svingen.

¹⁵ Nå, legg merke til nå, “Gaver og kall er uten omvendelse,” det er den eneste måten som jeg kan—kan Skriftsmessig plassere mitt kall i Herren. Og jeg stoler på at jeg er sammen med venner i kveld som vil forstå dette og ikke tenke det at er personlig, men at dere kan få en forståelse og vite nøyaktig hva—hva Herren har sagt Han vil gjøre, og finne noe som rører og så følge det.

¹⁶ Nå, i begynnelsen, det første som jeg i det hele tatt kan huske er en visjon. Det første som jeg kan minnes er en visjon som Herren gav meg. Og det er mange, mange år siden, Jeg var en bitte liten gutt. Og jeg hadde en stein i min hånd.

¹⁷ Nå, unnskyld meg, jeg kan huske da jeg hadde på meg en lang kjole. Jeg vet ikke om dere (noen av dere) er gamle nok til å huske når små gutter pleide å ha på seg lange kjoler. Hvor mange her inne husker da barn hadde på seg, ja, lange kjoler? Vel, jeg kan huske, i min lille gamle hytte der hvor vi bodde, jeg krabbet på gulvet. Og det var noen, jeg vet ikke hvem det var, kom inn. Og mamma hadde satt på et lite—lite blått bånd på min kjole. Og jeg kunne knapt gå. Men jeg krabbet da, og jeg stakk fingeren min i snøen på deres føtter, og jeg spiste snøen av foten hans der han stod ved siden av ildstedet, og varmet seg. Jeg husker min mor løftet meg bort på grunn av det.

¹⁸ Og så den neste tingen jeg husker, må ha vært omtrent to år senere, jeg hadde en liten stein. Da må jeg ha vært omtrent tre år gammel, og min lillebror var knapt to år gammel. Og vi var ute i bakgården hvor det kun var en gammel hogge-plass hvor de brukte å ta med seg veden og hogge veden. Hvor mange husker fra de dager da dere brukte å dra veden opp i bakgården og hogge den? Hvorfor har jeg i det hele tatt slips på meg i kveld? Jeg—jeg er jo virkelig hjemme.

¹⁹ Da når de . . . Der ute ved den gamle hogge-plassen var en liten bekk som rant forbi, den kom fra kilden. Der oppe ved kilden hadde vi en gammel øse av gresskar som vi øste vannet over i den gamle bøtta, den gamle bøtta av sedertre, og tok den med ned.

²⁰ Jeg husker siste gangen jeg så min lille, gamle bestemor før hun døde, hun var ett hundre og ti år gammel. Og da hun døde, tok jeg henne opp i mine armer og holdt henne på denne måten rett før hun døde. Da hun døde, la hun sine armer omkring meg, og sa: “Gud velsigne din sjel kjære, nå og for alltid.”

²¹ Og jeg tror ikke damen noen gang eide et—et par med egne sko, i hele sitt liv. Og jeg husker at jeg betraktet henne, og selv da jeg var en ung mann, ville jeg dra ned å besøke dem, hver morgen stod hun opp, barfotet, og gikk gjennom snøen opp til kilden, hentet en bøtte med vann og kom tilbake, hennes føtter rett ut i det. Så det skader deg ikke, hun levde til hun ble hundre og ti. Så (yes, sir) hun var veldig, veldig hardfør, også.

²² Så deretter husker jeg at hun skulle fortelle meg om min fars klinkekuler som han lekte med da han var gutt. “Og den stakkars gamle damen,” jeg tenkte, “hvordan skal hun klare å komme seg opp på det loftet?” Et lite, gammelt to-roms skur, med et loft ovenpå. Og de hadde felt to ungtrær, og laget en stige, for å komme opp. Vel jeg sa . . .

²³ Vel, nå, hun sa: “Nå, etter middag skal jeg fortelle deg, vise deg din—din pappas klinkekuler.”

Og jeg sa: “Helt i orden.”

24 Så hun skulle vise dem til meg, i en koffert ovenpå hvor hun hadde lagt bort sine saker slik gamle folk gjør. Og jeg tenkte, "Hvordan i all verden skal den stakkars gamle damen komme opp den stigen?" Så jeg gikk rundt der og jeg sa: "Bestemor," Jeg sa: "nå, vent, kjære, jeg vil gå opp her og hjelpe deg."

25 Hun sa: "Gå til side." Opp den stigen gikk hun som et ekorn. Hun sa: "Vel, kom igjen!"

Og jeg sa: "Helt i orden, Bestemor."

26 Jeg tenkte, "Å, du, hvis jeg bare kunne bli som det, ha så mye styrke i meg i en alder av hundre og ti år!"

27 Nå, så husker jeg at jeg var ved denne gamle lille kilden, og jeg hadde en stein og kastet den ned slik som dette, i søla, prøvde å vise min lillebror hvor sterk jeg var. Og det var en fugl som satt oppe i treet og den bare kvitret, hoppet omkring, en liten rødstrupe eller noe. Og, den lille rødstrupen, jeg trodde den snakket til meg. Og jeg snudde meg og lyttet, og fuglen fløy vekk, og en Røst sa: "Du kommer til å tilbringe en stor del av ditt liv i nærheten av en by som heter New Albany."

28 Det er tre miles fra der jeg vokste opp. Reiste, til stedet, omtrent et år senere, hadde ingen anelse om i det hele tatt å reise. . . New Albany. Opp gjennom livet, hvordan disse tingene. . .

29 Nå, hør her, familien min var ikke religiøse. Min far og mor gikk ikke i kirken. Før det, var de katolikker.

30 Min lille nevø sitter her inne et sted i kveld, tror jeg, jeg vet ikke. Han er en soldat. Jeg ber for ham. Han er selv en katolikk, fremdeles katolikk. Og i går kveld, da han var her og så disse tingene av Gud, stod han rett der på plattformen. Han sa, mens han stod der, og han sa: "Onkel Bill?" Han har vært utenlands i lang tid, sa: "Da jeg så det. . ." Sa: "Det—det skjer ikke i den Katolske Kirke." Han sa: "Det. . . Jeg—jeg tror, onkel Bill, du har rett," sa han.

31 Og så sa jeg: "Kjære, det er ikke *meg* som har rett, det er Han som har rett. Forstår dere, *Han* som har rett." Og så sa han. . . Jeg sa: "Nå, jeg ber deg ikke

om å gjøre noe annet, Melvin, enn å bare tjene Herren Jesus Kristus av hele ditt hjerte. Gå du hvor enn du vil. Men vær sikker på at Jesus Kristus er født på ny i ditt hjerte, forstår, i ditt hjerte. Så etter det kan du gå til hvilken som helst menighet du ønsker.”

³² Nå, men slekta før meg var katolikker. Min far var irsk, og min mor var irsk. Det eneste bruddet som er i det irske blodet, min bestemor var en Cherokee indianer. Min mor er i grunn en halvblods. Og så da jeg...for meg, er det min...vår generasjon, etter tre ledd har det forsvunnet gradvis. Men det er det eneste bruddet fra å være fullstendig irsk, Harvey og Branham var navnene. Og så før det var det Lyons, som fremdeles er irsk. Og så var de alle katolikker. Men jeg, vi hadde ingen religiøs opplæring eller undervisning i det hele tatt, som barn.

³³ Men disse gavene, disse visjonene, jeg så visjoner da også på samme måte som jeg gjør nå, det stemmer, fordi gaver og kall er uten omvendelse. Det er Guds forut viten, Gud gjør noe. Ned gjennom livet var jeg redd for å si noe som helst om det.

³⁴ Dere har lest min fortelling i det lille heftet som heter *Jesus Kristus den samme, i går, i dag og for evig*. Jeg tror det står i noen av heftene, disse andre. Er det rett, Gene? Er det i denne, det vanlige—det vanlige heftet, i det—i det heftet vi har nå? Er det, *Livshistorien*? Det tror jeg det er. Da når vi hadde... Er det ikke fryktelig? Mine egne hefter, og selv har jeg aldri lest dem. Men noen andre skriver dem, så da er det bare noe de har tatt opp på møtet. Jeg har vært gjennom det, så jeg ser alltid etter noe annet som skal skje. Så, altså, de er fine, jeg har lest deler av dem nå, her og der, bare når jeg får en anledning.

³⁵ Og nå, i alle fall, som s—som en liten gutt, du vet om visjonen hvordan den talte til meg, jeg var omtrent syv år gammel, og den sa: “Ikke drikk eller røyk eller besmitt ditt legeme på noen måte, det vil være et arbeid for deg å gjøre når du blir eldre.” Og dere har hørt dette bli fortalt i heftet. Vel, det stemmer. Hele tiden fortsatte det å skje.

36 Da jeg ble en forkynner, vel, da—da begynte det virkelig å skje hele tiden.

37 Og en kveld så jeg vår Herre Jesus. Jeg sier dette med tillatelse, tror jeg, fra Den Hellige Ånd. Herrens Engel som kom er ikke Herren Jesus. Det lignet ikke Ham i den samme visjonen. For, visjonen jeg så av Herren Jesus, Han var en liten Mann. Han var ikke. . . . Jeg hadde vært ute på jordet, og bedt for min pappa. Og jeg kom inn igjen og jeg gikk til sengs, og den kvelden så jeg på ham, og jeg—jeg sa: “Å Gud, frels ham!”

38 Min mor hadde allerede blitt frelst og jeg døpte henne. Så tenkte jeg, “Å, min pappa drikker så mye.” Og jeg tenkte, “Hvis jeg kunne bare få ham til å ta imot Herren Jesus!” Jeg gikk ut, la meg ned på en gammel liten halmmadrass ute i det front-rommet, nær døren.

39 Og Noe sa til meg, “Reis deg opp.” Og jeg stod opp, begynte å gå, og gikk tilbake til enga bakenfor meg, en gammel malurt eng.

40 Og der, stående ikke mer enn ti fot fra meg, stod en Mann; hvitt klesplagg på, en liten Mann; hadde foldet Sine armer *slik*; med skjegg, som var kort; hår ned til Sine skuldre; og Han så til siden fra meg, som *dette*; en fredfullt-utseende skikkelse. Men jeg kunne ikke forstå det, hvorfor Hans føtter, den ene foran den andre. Og vinden blåste, Hans kappe beveget seg, det blåste i malurten.

41 Jeg tenkte, “Nå, vent et øyeblikk.” Jeg bet meg selv. Jeg sa: “Nå, jeg sover ikke.” Og jeg brøyt av, brøyt av et lite strå av den malurten, du vet, fikk en slags tannpirker ut av den. Jeg tok den i min munn. Jeg så meg tilbake mot huset. Jeg sa: “Nei, jeg var der inne og ba for pappa, og Noe sa kom ut hit, og her står denne Mannen.”

42 Jeg tenkte, “Det ser ut som Herren Jesus.” Jeg tenkte, “Jeg undrer meg på om det er det?” Han så nøyaktig, rett imot der huset vårt står nå. Så jeg beveget meg rundt denne vei for å se om jeg kunne se Ham. Og jeg kunne se siden av Hans ansikt som dette. Men Han. . . . Jeg måtte vende meg rundt *denne* vei for

å se Ham. Og jeg sa: “Uhm!” Ham beveget seg ikke. Og jeg tenkte, “Jeg tror jeg kaller på Ham.” Og jeg sa: “Jesus.” Og da Han gjorde det, så Han seg rundt som *dette*. Det er alt jeg husker, Han rakte da ut Sine armer.

⁴³ Det er ingen kunstner i verden som kan male Hans portrett, ansiktstrekene Hans. Det beste jeg noensinne har sett er Hofmanns *Head of Christ at Thirty-Tree*, jeg har det på all litteratur og alt jeg anvender. Det er fordi det ligner helt, og så da . . . eller nokså likt, så likt som det kan bli.

⁴⁴ Han så ut som (en Mann) om Han hadde talt ville verden kommet til en ende, og likevel med så mye kjærlighet og vennlighet til du—du . . . Jeg bare tippet over. Og ved morgengry, jeg fant meg selv der ved morgengry, pyjamas-skjorten var gjennomvåt av tårer, da jeg kom til meg selv, gikk jeg, tilbake gjennom malurt-enga, og hjem.

⁴⁵ Jeg fortalte det til en forkynner, venn av meg. Han sa: “Billy, Det vil drive deg fra vettet.” Han sa: “Det er Djevelen.” Og sa: “Du må ikke tøyse med noe som dette.” Jeg var en baptist forkynner på den tiden.

⁴⁶ Vel, jeg dro over til en annen gammel venn av meg. Jeg satt meg ned og fortalte ham om Det. Jeg sa: “Broder, hva tror du om Det?”

⁴⁷ Han sa: “Vel, Billy, jeg vil si til deg.” Han sa: “Jeg tror at hvis du prøver å ta vare på ditt liv, forkynn kun det som er her i Bibelen, Guds nåde og så videre, jeg ville ikke gå av sted etter noen fantastiske ting, noe som det.”

⁴⁸ Jeg sa: “Sir, jeg mener ikke å gå av sted etter noen fantastiske ting.” Jeg sa: “Det eneste jeg prøver å finne ut er hva dette er.”

⁴⁹ Han sa: “Billy, for mange år siden pleide de å ha disse ting i menighetene. Men,” sa: “da apostlene opphørte, opphørte disse ting med det.” Og sa: “Nå de eneste vi har som . . . enhver måte å se de tingene på,” sa: “det er spiritister, demoner.”

Jeg sa: “Å broder McKinney, mener du det?”

Han sa: “Ja, sir.”

Jeg sa: “Å Gud, ha nåde med meg!”

⁵⁰ Jeg sa: “Jeg—jeg. . . Å, broder McKinney, vil du—vil du be sammen med meg at Gud aldri vil la det skje med meg? Du vet jeg elsker Ham og jeg vil ikke ta feil i disse ting.” Jeg sa: “Be med meg.”

⁵¹ Han sa: “Jeg vil, broder Billy.” Og så hadde vi bønn rett der i—i presteboligen.

⁵² Jeg spurte andre forkynnere. Det samme skjedde. Da ble jeg redd for å spørre dem, fordi de kunne tro jeg var en djevel. Så jeg—jeg ønsket ikke være slik som det. Jeg vet at det skjedde noe i mitt hjerte. Nå, det er det hele, det var—det var noe i mitt hjerte som skjedde. Og jeg ønsket ikke å være slik som det, aldri.

⁵³ Så noen år senere, hørte jeg en dag nede i First Baptist kirken hvor jeg var medlem den gang, hørte jeg noen si: “Hør her, du burde ha gått over og hørt de der holy-rollers i går kveld.”

⁵⁴ Og jeg tenkte, “Holy rollers?” Og en venn av meg, Walt Johnson, bass sanger, og jeg sa: “Hva var det, broder Walt?”

Han sa: “En flokk med disse pinsevenner!”

Jeg sa: “Hva?”

⁵⁵ Han sa: “Pinsevenner!” Sa: “Billy, om du bare hadde sett det,” sa: “De rullet seg på gulvet slik og hoppet opp-og-ned.” Og sa: “De sa at de måtte bable ut i noen slags ukjente tunger ellers var de—de ikke frelst.”

Og jeg sa: “Hvor er det hen?”

⁵⁶ “Å,” sa: “Et lite gammelt telt-møte der borte, på den andre siden av Louisville.” Sa: “Fargede mennesker, så klart.”

Og jeg sa: “Uh-huh.”

Og han sa: “Det er mange hvite mennesker der.”

Jeg sa: “Gjorde de det, også?”

Sa: “Ja, ja! De gjorde det, også.”

⁵⁷ Jeg sa: “Det er pussig, at folk blander seg bort i slike ting som det.” Jeg sa: “Vel, jeg antar at vi bare må ha disse tingene.” En søndags morgen, jeg kommer

aldri til å glemme det. Han spiste et stykke tørket appelsin skall for dårlig fordøyelse han hadde, og jeg kan se det for meg like godt som om det var i går. Og jeg tenkte, “Babler, hopper opp-og-ned, hva slags religion blir det neste?” Og så fortsatte jeg—jeg videre.

⁵⁸ En tid etter dette, møtte jeg en gammel mann som kanskje er her på møte nå, eller han var over her på møtet, med navnet John Ryan. Og jeg møtte ham et sted. . . Den gamle mannen med langt skjegg og hår, Og muligens er han her. Jeg tror han var i fra Benton Harbor her oppe, i fra House of David.

⁵⁹ Og de hadde et sted i Louisville. Jeg prøvde å finne de menneskene, og de kalte det Profetenes skole. Så jeg tenkte jeg skulle dra bort og se hva det var. Vel, jeg så ikke noen rullende på gulvet, men de hadde noen fremmede doktriner. Og det var der jeg møtte denne gamle mannen, han inviterte meg til å komme opp til hjemmet hans.

⁶⁰ Jeg dro opp dit på en ferie. Og jeg var der en dag, og jeg dro tilbake til huset hans men han hadde alt reist avsted, han hadde reist ned til et eller annet sted i Indianapolis. Hans kone sa: “Herren kalte ham.”

Jeg sa: “Mener du at du lar mannen din stikke av gårde på den måten?”

⁶¹ Hun sa: “Å, han er Guds tjener!” Den stakkers gamle damen døde for noen uker siden, hørte jeg. Men hun var trofast til ham. Å du, det er en slik kone en bør ha! Det stemmer. Rett eller galt, han var rett uansett! Jeg sa. . . Vel, jeg kjente de. . .

⁶² Nå han. . . Broder Ryan, er du her? Han er ikke her. Her om dagen var han her, var han ikke, gutter?

⁶³ Vel, de lever bare av hva de kan få tak i, og han hadde ikke noe å spise i huset. Slik var det. Og jeg hadde fisket noen fisker i en dam, eller en innsjø, i Michigan, og jeg dro tilbake ned—og jeg dro tilbake ned til hjemmet. Og de hadde ikke engang smult i huset, eller fett, til å steke fisken med. Og jeg sa: “Dro han i fra deg uten noe i huset?”

Sa: "Å, men han er Guds tjener, broder Bill!"
 Sa: "Han..."

⁶⁴ Og jeg tenkte, "Vel, velsignet være ditt gamle hjerte. Broder, jeg vil stå rett med deg." Det stemmer. "Har du så høye tanker om mannen din, er jeg klar til å støtte oppunder og stå med deg for det." Det stemmer. Vi trenger flere slike kvinner i dag, og flere menn som tenker slik om sine koner. Det er rett. Det ville bli et bedre Amerika hvis mann og kone sto sammen på den måten. Rett eller galt, støtt dem. Det ville ikke bli så mange skilsmisser.

⁶⁵ Så vi—vi reiste til... Så dro jeg avsted. Og på veien hjem, hendte det noe underlig, jeg kom ned gjennom Mishawaka. Og nå så jeg små—små gamle biler, stod der på gata, merket... store skilt på dem som lød: "Jesus Alene." Jeg tenkte: "Hva gjør... 'Jesus Alene' Det må være religiøst." Og jeg dro over her og syklene hadde det på, "Jesus Alene." Cadillacs, T-Ford, på alt, "Jesus Alene" på det. Jeg tenkte, "Vel, lurur på hva dette er?"

⁶⁶ Så jeg så meg omkring; og fant ut, at det var et religiøst møte, femten hundre til to tusen mennesker der. Og jeg hørte all den ropingen og hoppingen opp-og-ned, og holdt det gående. Jeg tenkte, "Det for en si, her er hvor jeg kan se hva holy-rollers er."

⁶⁷ Altså hadde jeg min gamle Ford, vet dere, som jeg påstod ville gjøre tretti miles i timen, femten *denne* veien og femten opp-og-ned *denne* veien. Så jeg kjørte den over til siden, jeg... Så fant jeg et sted å parkere, og gikk tilbake ned gaten. Gikk inn, så meg rundt, og alle som kunne stå, stod. Jeg måtte se over hodene deres. Og de ropte, og hoppet, og falt, og holdt på. Jeg tenkte, "Puh, uhm, for et folk det er!"

⁶⁸ Men jo lenger jeg stod der, desto bedre følte jeg meg. Jeg tenkte, "Dette ser riktig bra ut." Jeg tenkte, "Det er ikke noe galt med disse menneskene. De er ikke gale." Jeg fikk snakket med noen av dem, så de—de var flotte mennesker. Så jeg sa...

⁶⁹ Vel, nå, det er det samme møtet som jeg dro til og ble der hele kvelden og natten over, og neste dag

gikk jeg inn. Og du har hørt meg fortelle det i min livshistorie. Jeg var på plattformen med hundre og femti, eller to hundre forkynnere, og kanskje flere, og de ønsket at alle skulle reise seg opp og si hvor de kom fra. Så jeg sa: “Evangelist William Branham, Jeffersonville,” og satte meg ned, “Baptist,” så, satte jeg meg ned. Hver og en fortalte hvor de var fra.

⁷⁰ Så den neste morgenen da jeg kom inn der. . . Den natten sov jeg på området hele natten, og presset buksene mine mellom de to Ford setene, vet dere, og jeg—jeg. . . gamle seersucker bukser, liten t-skjorte, vet dere. Så den neste morgenen dro jeg til møtet, med min lille t-skjorte på. Jeg hadde dratt. . .

⁷¹ Jeg hadde ikke mer en tre dollar, og jeg måtte skaffe meg nok bensin til å komme hjem. Og så hadde jeg—jeg skaffet meg noen rundstykker, litt gamle, vet dere, men jeg hadde det helt fint. Og jeg gikk til en vannkran, fikk meg et glass med vann, vet dere, og de var ganske gode. Så jeg hadde lagt dem litt i bløt, og hadde frokost.

⁷² Nå, jeg kunne spise sammen med dem, nå, de spiste et par ganger om dagen. Men jeg kunne ikke legge noe i kollekten, så jeg ville ikke—ville ikke snylte på dem.

⁷³ Så da jeg—da jeg kom inn der den morgenen, sa de. . . Jeg må bare fortelle denne delen av det. Og så kom inn der den morgenen, så sa de: “Vi ser etter William Branham, en ung evangelist som var på plattformen i går kveld, en baptist.” Sa: “Vi ønsker at han skal bringe budskapet denne morgenen.” Jeg så for meg at de ville presse meg hardt, den flokken av mennesker, jeg en baptist. Så jeg liksom sank ned i stolen min. Jeg hadde på meg seersucker bukse og en t-skjorte; vet dere, og vi var forkynnere, så. . . Og jeg satt bakover på stolen som dette. Så han spurte to eller tre ganger. Og jeg satt nede ved siden av en farget broder.

⁷⁴ Og grunnen til at de hadde sitt stevne i Nord, var fordi raseskillet på den tiden var i Sør. Så de kunne ikke ha det i Sør.

75 Så jeg undret meg på hva denne “Jesus Alene” handlet om. Og jeg tenkte, “Så lenge det er Jesus, er det helt greit. Så det er ikke noe forskjell om det er . . . hvordan det er, bare så lenge det er Ham.”

76 Så jeg satt der litt og så på dem, og så ropte de to eller tre ganger til. Og denne fargede broderen så på meg, han sa: “Kjenner du ham?” Jeg—jeg—jeg . . . her var det. Jeg kunne ikke lyve for mannen, jeg ønsket ikke det.

Jeg sa: “Hør her, broder. Ja, jeg kjenner ham.”

Han sa: “Vel, gå og hent ham.”

77 Jeg sa: “Vel, jeg—jeg vil fortelle deg, broder,” jeg sa: “Jeg er han. Men, du skjønner,” jeg sa: “Hør her, jeg . . . disse seersucker buksene.”

“Kom deg opp der.”

78 Og jeg sa: “Nei, jeg kan ikke gå frem dit,” jeg sa: “med disse buksene på, som dette, denne lille T-shorten.”

Sa: “De menneskene bryr seg ikke om hvordan du kler deg.”

79 Og jeg sa: “Vel, hør her, du må ikke nevne det. Hør?” Jeg sa: “Se, jeg har disse seersucker buksene på, jeg vil ikke gå opp dit.”

Sa: “Vet noen hvor William Branham er?”

Han sa: “Her er han! Her er han!”

80 Å, du! Mitt ansikt var virkelig rødt, vet dere; og ikke slips på, vet dere; og denne gamle lille T-shorten, vet dere, og små ermer som dette. Og jeg gikk opp gjennom der, med mine glovarme ører. Jeg hadde aldri vært i nærheten av en mikrofon.

81 Og så begynte jeg å preke der oppe, og tok en tekst, jeg vil aldri glemme det: “Den rike mannen åpnet opp sine øyne i helvete, og da gråt han.” Mange ganger, preker jeg tre små ting som dette: “Kom, se en mann,” “Tror du dette?” eller “Da gråt han.” Og jeg fortsatte å si: “Der er ingen blomster, og da gråt han. Der er ingen bønne møter, da gråt han. Der er ingen barn, da gråt han. Ingen sanger, og da gråt han.” Så gråt jeg.

⁸² Så etter at det var helt ferdig, å, du store, de bare...alle sammen rundt meg, ønsket jeg skulle holde møte for dem. Og jeg tenkte, "Si meg, kanskje jeg er en hellig-ruller!" Ser dere? Så jeg tenkte, "Kanskje..." Ser dere, de var slike flotte mennesker.

⁸³ Og jeg gikk der utenfor. En mann med et par cowboy støvler på, og en stor cowboy hatt, jeg sa: "Hvem er du?"

Han sa: "Jeg er Eldste *Så-og-så* fra Texas."

Jeg tenkte, "Vel, det så..."

⁸⁴ En annen kar kom gående bort med disse bitte små knebuksene på, vet dere, disse de brukte å spille golf med, og en av dem bitte små jersey genserene. Han sa: "Jeg er pastor *Så-og-så* fra Florida. Vil du komme å holde..."

⁸⁵ Jeg tenkte, "Jeg er virkelig hjemme, å du, disse seersucker buksene og T-shorten. Det er virkelig flott."

⁸⁶ Så, dere har hørt min livshistorie om dette, derfor vil jeg stanse her og fortelle dere noe som jeg aldri har fortalt før. Før det første, jeg ønsker å spørre dere... jeg skulle til å gå utenom dette. Jeg har aldri i mitt liv, fortalt dette i det offentlige før. Hvis dere lover meg at dere elsker meg og vil prøve å elske meg like mye etter jeg har fortalt dette som jeg gjør før jeg sier det, løft opp deres hånd. Ja vel. Det er deres løfte, jeg forventer at dere står ved det.

⁸⁷ Jeg satt på møtet den kvelden, når de sang sangene sine klappet de i hendene. Og de sang: "Jeg..." Den lille sangen: "Jeg vet at det var Blodet. Jeg vet at det var Blodet." Og de løp opp og ned midtgangen, og alt mulig, og bare ropte og priste Herren. Jeg tenkte, "Det høres veldig fint ut for meg." Jeg begynner...

⁸⁸ Og de henviste hele tiden til Apostlenes Gjerninger, Apostlenes Gjerninger 2,4, Apostlenes Gjerninger 2,38, Apostlenes Gjerninger 10,49, alt det. Jeg tenkte, "Sannelig, det er Skriften! Jeg har bare ikke sett det på den måten før." Men, å, mitt hjerte brant, tenkte, "Dette er fantastisk!" Jeg trodde de var

en flokk med holy rollers da jeg først møtte dem, og jeg tenkte, "Å, du! Nå er de en flokk med engler." Ser dere, jeg skiftet mening ganske raskt.

⁸⁹ Så den neste morgenen da Herren hadde gitt meg denne store anledningen til å være i disse møtene, tenkte jeg, "Å, du store, jeg vil være i denne flokken med mennesker! Dette må på en måte være det de pleide å kalle 'den ropende metodist.' Bare gått litt lenger," tenkte jeg. "Kanskje det er hva det er." Så jeg tenkte, "Vel, jeg er. . .Jeg liker det virkelig. Å, det er noe ved dem som jeg liker, de er ydmyke og vennlige."

⁹⁰ Så en ting jeg ikke kunne forstå var den tungetalen, det plaget meg. Og jeg. . .Det var en mann, ja, som satt *her* og en over *her*, og de var lederne av gruppen. *Den* ene kunne reiste seg opp og talte i tunger, *denne* ville tolket det og ville fortelle ting om møtet og så videre. Jeg tenkte, "Å, du store, jeg må lese det!" Og så vise versa, falle over på *denne* og så tilbake på *den* andre; og begge talte i tunger, og tydet. De andre i menigheten kunne tale, men det virket ikke som tydningen kom på samme vis som til disse to menn. Nå, jeg så de satt nærme hverandre, jeg tenkte, "Å, du store, de må være Engler!" Så mens jeg satt bak der. . .

⁹¹ Hva det enn var (dere vet) som jeg ikke kunne forstå, ville Det komme til meg. Og jeg har en måte å vite ting hvis Herren ønsker at jeg skal vite det, dere vet. Og jeg gjør ikke. . .Det er grunnen til at jeg sier, at jeg aldri sier dette ut offentlig. Hvis jeg virkelig ønsker å finne ut noe, forteller vanligvis Herren meg om disse ting. Det er hva gaven er for, forstår dere. Så man kan ikke bare kaste dette ut til folk, det blir som å kaste perler for svin. Det er en åndelig, hellig ting og man ønsker ikke å gjøre det. Så, Gud vil holde meg ansvarlig. Slik som å snakke med brødrene og så videre, jeg ville ikke prøve å finne ut noe ondt om en broder.

⁹² En gang jeg satt ved et bord med en mann, ham med sine armer rundt meg, sa: "Å broder Branham, jeg elsker deg." Og jeg kjente noe beveget seg. Jeg så

på ham. Han kunne ikke si det til meg; jeg visste han ikke gjorde det, ser dere, fordi der var det. Han var absolutt en hykler, om det noensinne var en, ser dere, og rett der med sin arm rundt meg.

⁹³ Jeg sa: “Nå, ja vel.” og gikk vekk. Jeg ønsker ikke å vite dette. Jeg vil heller bare kjenne ham på den måten jeg kjenner ham, som min broder, og la det være som det. La Gud gjøre resten. Forstår dere? Og jeg ønsker ikke å . . . ikke vite, ønsker å vite disse ting.

⁹⁴ Og mange ganger angående disse ting, det er ikke her i møtet. Jeg kan sitte i et rom, sitte i en restaurant, og den Hellige Ånd vil fortelle meg om ting som kommer til og skje. Det er mennesker rett her som vet at det er sant. Jeg kan sitte i mitt hjem og jeg kan si: “Vær varsom nå, det kommer en bil om en liten stund. Det vil være en *viss, viss* person. Bring dem inn, for Herren har sagt at de vil være her.” “Når vi går ned gaten, vil det være *visse* ting som vil skje. Vær oppmerksom på krysset der, fordi du vil være nær ved å bli truffet.” Og bare se om det ikke er på den måten, ser dere, hver gang, helt nøyaktig! Så man ønsker ikke å hive seg selv for mye inn i det, fordi du ville . . . Det—det er . . . Du kan bruke det, det er en Guds gave, men du må være oppmerksom på hva du gjør med det. Gud vil holde deg ansvarlig.

⁹⁵ Se på Moses. Moses var en Gudsendt mann. Tror dere det? Forutbestemt, forutvalgt, og gjort til en profet! Og Gud sendte ham ut der, sa: “Gå og tal til klippen,” etter at den hadde blitt slått. Sa: “Gå og tal til klippen, og den vil bringe frem vann.”

⁹⁶ Men Moses, vred, løp ut der og slo på klippen. Vannet kom ikke, han slo den igjen, og sa: “Dere opprørere! Må vi bringe dere vann ut av denne klippen?”

⁹⁷ Ser dere hva Gud gjorde? Vannet kom, men sa: “Kom opp her, Moses.” Det var slutten på det, ser dere. Du må være forsiktige med dette, så du . . . hva du gjør med Guddommelige gaver.

⁹⁸ Akkurat som en predikant, en god kraftfull predikant, og kommer ut og forkynner bare for å ta opp offergaver og penger, Gud vil holde ham ansvarlig

for det. Det stemmer. Dere må være forsiktig med hva dere gjør med Guddommelige gaver. Og, eller forsøker å lage en stor prestisje eller et stort navn for en menighet, eller et stort navn for seg selv. Jeg vil heller ha to eller tre kvelder med møter og reise ut et annet sted, og være ydmyk, og holde meg lavt. Og dere vet hva jeg mener. Yes, sir, vær alltid på den plassen hvor Gud kan legge Sin hånd over deg.

Husk, dette er det innvortes Livet nå.

⁹⁹ Så den dagen, tenkte jeg, "Vel, jeg skal gå opp dit." og jeg var bare så urolig blant de menneskene, jeg tenkte, "Jeg vil finne ut om disse menn." Og ute på området fortsatte jeg å se etter dem, etter møtet var ferdig. Jeg så meg rundt. Jeg fant en av dem, jeg sa: "God dag, sir!"

¹⁰⁰ Han sa: "God dag!" Sa: "Var du den unge predikanten som forkynte denne morgenen?"

Jeg sa: "Yes, sir." Jeg var tjue-tre år gammel den gangen.

Og han sa: "Hva var ditt navn?"

Jeg sa: "Branham." Og jeg sa: "Deres?"

¹⁰¹ Og han fortalte meg sitt navn. Og jeg tenkte, "Vel, nå, hvis jeg bare kan få kontakt med hans ånd nå." Og enda visste jeg ikke hva det var som gjorde det. Og jeg sa: "Vel, si meg, sir," jeg sa: "dere folk har Noe her som jeg ikke har."

Han sa: "Har du fått den Hellige Ånd etter at du kom til troen?"

Jeg sa: "Vel, jeg er en baptist."

¹⁰² Han sa: "Men har du mottatt den Hellige Ånd etter at du kom til troen?"

¹⁰³ Og jeg sa: "Vel, broder, hva mener du?" Jeg sa: "Jeg—jeg har ikke fått det alle dere har fått, jeg vet det!" Jeg sa: "Fordi dere har fått Noe som virker mektig og så . . ."

Sa: "Har du noen gang talt i tunger?"

Og jeg sa: "Nei, sir."

Han sa: “Jeg kan fortelle deg med en gang at du har ikke fått den Hellige Ånd.”

104 Og jeg sa: “Vel, hvis jeg . . . Hvis det er det som skal til for å få den Hellige Ånd, har jeg ikke fått Den.”

105 Og så sa han: “Vel, hvis du ikke har talt i tunger, har du ikke fått Den.”

106 Og han fortsatte samtalen på den måten, jeg sa: “Vel, hvor kan jeg motta Den?”

107 Sa: “Gå inn i rommet der og begynn å søk Den Hellige Ånd.”

108 Og jeg fortsatte å følge med på ham, vet dere. Han visste ikke hva jeg gjorde, men han . . . Jeg visste han hadde en litt rar følelse, fordi han . . . hans øyne begynte å bli litt glassaktig mens han så på meg. Og han . . . Men han var virkelig en kristen. Han var absolutt, virkelig ett hundre prosent, en kristen. Det stemmer. Vel, jeg tenkte, “Prise Gud, her er Det! Jeg—jeg må—jeg må komme meg til det alteret et eller annet sted.”

109 Jeg gikk ut, så meg omkring, jeg tenkte, “Jeg vil finne den andre mannen.” Og da jeg fant ham og begynte å snakke med ham, sa jeg: “God dag, sir?”

110 Han sa: “Si meg, hvilken menighet tilhører du?” Han sa: “De forteller meg at du en baptist.”

Jeg sa: “Jepp.”

Og han sa: “Du har ikke fått Den Hellige Ånd enda, har du?”

Jeg sa: “Vel, jeg vet ikke.”

Sa: “Har du noen gang talt med tunger?”

Jeg sa: “Nei, sir.”

Sa: “Du har ikke fått Den.”

111 Og jeg sa: “Vel, jeg vet jeg ikke har fått hva alle dere har fått. Jeg vet det,” Og jeg sa: “Men, min broder, jeg ønsker Den virkelig.”

Han sa: “Vel, der er—der er bassenget, helt klart.”

112 Jeg sa: “Jeg er blitt døpt. Men,” jeg sa: “Jeg—jeg har ikke mottatt hva dere alle har fått.” Jeg sa: “Dere har noe som jeg—jeg virkelig ønsker.”

Og han sa: “Vel, det er fint.”

¹¹³ Jeg prøvde å fange ham, ser dere. Og hvis jeg . . . Da jeg omsider fanget hans ånd, nå, det var den andre mannen, hvis jeg noensinne har snakket med en elendig hykler, her var en av dem. Han levde . . . Hans kone var en mørkhåret dame, han levde med en blondine og hadde to barn med henne. Drakk, bannet, fløy på barer, og alt mulig annet, og talte likevel i tunger og profeterte der inne.

¹¹⁴ Da sa jeg: “Herre tilgi meg.” Jeg reiste hjem. Det stemmer. Jeg sa: “Jeg vil bare få . . . Jeg kan ikke forstå det. Virker som den velsignede Hellige Ånd faller, og, på den hyleren.” Jeg sa: “Det kan ikke stemme! Det er alt.”

¹¹⁵ Så i løpet av denne lange perioden, studerte og gråt jeg, tenkte hvis jeg kunne komme sammen med dem og da muligens finne ut hva det hele dreide seg om. Her var en, en ekte Kristen; og den andre, en ordentlig hykler. Da tenkte jeg, “Hva med dette? Å,” Jeg sa: “Gud, kanskje—kanskje det er noe galt med meg.” Og jeg sa, som en fundamentalist: “Det må . . . må se det i Bibelen. Det må det.”

¹¹⁶ Alt som gjøres må finnes i denne Bibelen ellers er det ikke rett, for meg. Må komme Herifra. Det kan bevises i Bibelen, ikke bare et sted, men det må finnes gjennom hele Bibelen. Jeg må tro det. Det må passe sammen og være likt med hvert Skriftsted ellers tror jeg det ikke. Og da, fordi Paulus sa: “Om en engel kommer fra Himmelen, og forkynner noe annet evangelium, la ham være forbannet.” Så jeg tror Bibelen.

Og jeg sa: “Jeg kunne ikke se noe som dette i Bibelen.”

¹¹⁷ To år senere, etter at jeg hadde mistet min kone og alt, var jeg der oppe ved Green’s Mill, mitt lille gamle sted der borte, og ba. Hadde vært i min hule der oppe i to eller tre dager, to dager var det. Jeg gikk ut for å få luft, trekke litt luft. Og da jeg gikk ut der, lå min Bibel der ute på enden av en tømmerstokk akkurat der du går inn. Et gammelt tre hadde blåst ned, hadde

en forgreining i det. Nå, dere. . . Hadde en forgreining som lå opp slik som *dette*, og treet lå nede. Og jeg bare satte meg til skrevs over tømmerstokken, og lå der ute om natten, så opp mot himmelen som det, min hånd lå opp slik som *dette*, noen ganger sovnet jeg mens jeg lå slik rett ut på tømmerstokken, og ba. Var der oppe i flere dager, verken spiste eller drakk, var bare der og ba. Og jeg gikk ut for å få litt frisk luft, ut av den hulen; det var kjølig, klamt der inne.

¹¹⁸ Så da gikk jeg ut og Bibelen lå der hvor jeg hadde hatt Den dagen før, og den var slått opp på Hebreerbrevet, det 6. kapittel. Og jeg begynte å lese der, “La oss legge til side. . . videre. . . gå videre til det fullkomne, og ikke igjen legge grunnvollen med omvendelse fra døde gjerninger og tro på Gud,” og så videre. “For det er umulig for dem som en gang har blitt opplyst og har fått del i den himmelske gave, og kall,” og så videre. Men sa: “Men torner og tistler er nær ved å bli forkastet, hvis ende. . . vann. . . regnet som ofte kommer ned på jorden for å kle den og forberede den for det som er—som er nær ved å bli forkastet, med torner og tistler, hvis ende er å bli brent.”

Og Noe lød, “Whooooosssh!”

¹¹⁹ Jeg tenkte, “Her er Det. Nå vil jeg høre hva enn Han. . . Han vekket meg opp her, rett nå er Han i ferd med å gi meg en visjon.” Jeg ventet der på enden av tømmerstokken, og ventet. Jeg reiste meg opp og gikk frem og tilbake, rundt omkring. Gikk tilbake, ingenting hendte. Gikk tilbake til hulen igjen, ingenting hendte. Jeg stod der, jeg tenkte, “Vel, hva er dette?”

¹²⁰ Jeg gikk bort til min Bibel igjen, og, å, Det bare kom over hele meg igjen. Jeg tok Den opp, og jeg tenkte, “Hva er det i den som Han ønsker jeg skal lese?” Jeg fortsatte å lese videre ned om “omvendelse til Gud, og tro,” og så videre, og jeg leste videre ned hvor Det sto, “Regnet kommer ofte ned på jorden for å kle den og forberede den for hva den er bestemt for, for her, men tornene og tistlene som er nær ved å bli forkastet hvis ende er å bli brent.” Og, å, Det ville bare rystet meg!

¹²¹ Og jeg tenkte, “Herre, kommer Du til å gi meg en visjon . . .” Jeg var der oppe for å spørre Ham om noe annet.

¹²² Så helt plutselig, fremfor meg, så jeg verden rotere, og den var helt pløyd opp. Og her gikk det en mann i hvit, med sitt hode opp, og sådde Frø slik som dette. Og da han gikk, kommende, akkurat idet han passerte over høyden, kom det en mann bak ham, kledd i svart, med sitt hode ned, og sådde frø. Og da de gode Frøene kom opp, var det hvete; og da de dårlige frøene kom opp, var det ugress.

¹²³ Og så kom det en stor tørketid på jorden, og hveten hadde sitt hode bøyd, nesten i ferd med å visne, og ønsket vann. Og jeg så alle menneskene med sine hender opp, som ba til Gud om å sende vann. Og da så jeg ugresset, det hadde sitt hode ned, bøyd av tørst. Og med det samme så kom de store skyene over og regnet bare strømmet ned. Og da det gjorde det, den lille hveten som var bøyd, “Whish,” stod rett opp. Og det lille ugresset rett ved dets side, “Whish,” stod rett opp.

Jeg tenkte, “Vel, hva er det?”

¹²⁴ Da kom Det til meg. Slik er det. Det samme regnet som får hveten til og gro, får ugresset til å gro. Og den samme Hellige Ånd kan falle på en flokk med mennesker, og kan velsigne en hykler akkurat på samme måte som Den velsigner de andre. Jesus sa: “På fruktene deres skal dere kjenne dem.” Ikke om han roper, om han fryder seg, men “det er på hans frukt dere skal kjenne ham.”

¹²⁵ Jeg sa: “Der har vi det!” “Jeg forstod det, Herre.” Jeg sa: “Da er det virkelig Sannheten.” Denne mannen . . . Dere kan ha gaver uten å kjenne Gud.

¹²⁶ Så jeg—jeg hadde da blitt altfor kritisk til det å tale i tunger, ser dere. Men en dag, så, hvordan Gud stadfestet det for meg!

¹²⁷ Jeg døpte mine første omvendte, nede i elven, i Ohio River, og den syttende personen som jeg døpte, idet jeg begynte å døpe, så sa jeg: “Far, slik som jeg døper ham med vann, døper Du ham med den Hellige Ånd.” Jeg begynte å—å føre ham under vannet.

128 Og akkurat da kom det en virvel ovenfra himmelen, og her kom det Lyset, det skinte ned. Hundrevis på hundrevis av mennesker ved bredden, akkurat klokken to på ettermiddagen, i juni. Og Det hang akkurat over der hvor jeg befant meg. En Røst talte derfra, og sa: “Som Johannes Døperen ble sendt som forløperen for Kristi første komme, har du et. . . har et Budskap som vil frembringe forløpet for Kristi Andre Komme.” Og det skremte nesten livet av meg.

129 Og jeg gikk tilbake, og alle menneskene der, menn fra støperiet og alle dem, apotekeren, og alle dem på bredden. Jeg hadde døpt rundt to eller tre hundre den ettermiddagen. Og da de hentet meg opp, trakk meg opp av vannet, diakonene og så videre gikk opp, spurte de meg, de sa: “Hva betydde det Lyset?”

130 En stor gruppe av fargede mennesker fra Gilt Edge Baptist kirken og Lone Star kirken der nede, og mange av disse var der nede, de begynte å rope da de så dette skje, folk besvimte.

131 En jente der som jeg prøvde å få ut av en båt, satt der med en badedrakt på, en søndagskolelærer i en menighet, og jeg sa: “Vil du ikke fjerne deg, Margie?”

Hun sa: “Billy, jeg trenger ikke å fjerne meg.”

132 Jeg sa: “Det er riktig, du trenger det ikke, men jeg ville hatt nok respekt for Evangeliet til å fjerne meg fra der jeg døper.”

Hun sa: “Jeg trenger det ikke.”

133 Og mens hun satt der, fniste og lo av meg som døpte, fordi hun trodde ikke på det å døpe, så da når Herrens Engel kom ned styrtet hun forover i båten. I dag er jenta på sinnssykehus. Så du kan ikke bare leke med Gud. Forstår dere? Nå, senere. . . En nydelig jente, begynte å drikke senere, ble slått med en flaske, av—av en ølflaske, som skar opp hele fjeset hennes. Å, en fryktelig utseende person! Og det hendte der.

134 Og så ned gjennom hele livet har jeg sett, sett det bevege seg, sett disse visjoner, hvordan disse ting ville skje. Så, litt senere, Det fortsatte å plage meg så mye, og alle sa til meg at Det var feil. Og jeg dro

av sted til mine gamle trakter, opp der hvor jeg alltid ba gjennom. Og jeg ville... Uansett hvor mye jeg holdt på å be om at Det ikke skulle komme til meg, kom Det likevel. Og så jeg var bare... jeg var—jeg var skogvokter i staten Indiana. Og jeg kom inn, det var en mann som satt der, broren til pianisten min i tabernakelet. Og han sa: “Billy vil du kjøre opp til Madison med meg i ettermiddag?”

Jeg sa: “Jeg kan ikke gjøre det, jeg må dra opp til skogsvesenet.”

¹³⁵ Og jeg hadde... akkurat kommet rundt huset og tok av meg beltet, revolverbelte og sånt, og rullet opp ermene mine. Vi bodde i et lite hus med to rom, og jeg skulle vaske og gjøre meg klar for måltidet mitt. Og jeg hadde vasket meg, og gikk bare rundt hushjørnet, under et—et stort lønnetre, og med ett var det Noe som sa, “whooooosssh!” Og jeg holdt nesten på å besvime. Og jeg så, og jeg visste det var Dette igjen.

¹³⁶ Jeg satte meg ned på trappen, og han hoppet ut av bilen sin og løp til meg og sa: “Billy besvimer du?”

Jeg sa: “Nei, sir.”

Han sa: “Hva er i veien, Billy?”

¹³⁷ Og jeg sa: “Jeg vet ikke.” Jeg sa: “Bare dra i forveien, broder, det er i orden. Takk.”

¹³⁸ Min kone kom ut og hadde med seg en mugge med vann, hun sa: “Kjære, hva er i veien?”

Jeg sa: “Ingenting, elskling.”

¹³⁹ Så sa hun: “Kom igjen nå, middagen er klar,” og hun la armen sin rundt meg, prøvde og få meg inn.

¹⁴⁰ Jeg sa: “Kjære, jeg—jeg ønsker å fortelle deg noe.” Jeg sa: “Ring til dem du, og fortell dem at jeg ikke vil være der ute I ettermiddag.” Jeg sa: “Meda, elskling,” jeg sa: “Jeg vet i mitt hjerte at jeg elsker Jesus Kristus. Jeg vet at jeg har gått fra døden til livet. Men jeg vil ikke at Djevelen skal ha noe å gjøre med meg.” Og jeg sa; “Jeg kan ikke fortsette som dette; jeg er en fange.” Jeg sa: “Hele tiden, når disse ting holder på å skje, slik som dette, og disse visjoner kommer, og så videre på den måten. Eller, hva det enn er,” Jeg sa: “det skjer

med meg.” Jeg visste ikke at det var en visjon. Jeg kalte det ikke en visjon. Jeg sa: “dette som likner transer,” jeg sa: “Jeg vet ikke hva det er. Og, kjære, jeg—jeg—jeg—jeg vil ikke tulle med det, de—de forteller meg at det er Djevelen. Og jeg elsker Herren Jesus.”

141 “Å,” hun sa: “Billy, du burde ikke høre på hva folk forteller deg.”

142 Jeg sa: “Men, kjære, se på andre forkynnere.” Jeg sa: “Jeg—jeg ønsker ikke dette.” Jeg sa: “Jeg drar til stedet mitt i skogen. Jeg har omtrent femten dollar, ta deg av Billy.” Billy var en bitte liten gutt da, en bitte liten kar. Jeg sa: “Ta du—du . . . Det er nok for deg og Billy til å leve på, en stund. Ring dem opp og fortell dem at jeg vil—jeg vil kanskje være tilbake i morgen, og kanskje jeg aldri vil komme tilbake. Hvis jeg ikke er tilbake i løpet av de neste fem dagene, sett inn en mann i mitt sted.” Og jeg sa: “Meda, jeg kommer aldri ut fra den skogen før Gud lover meg at Han vil ta dette bort fra meg og aldri lar det skje igjen.” Tenk på hvor uviten en mann kan være!

143 Og jeg dro opp dit den kvelden. Dro tilbake til den gamle lille hytten, før det ble en ny dag; det var litt sent. Jeg skulle gå opp til leieren min dagen etter, oppe på . . . lenger rundt fjellet, eller åsen, rettene sagt, og komme meg opp i skogen der. Jeg tror ikke F.B.I kunne finne meg der oppe. Så denne gamle lille hytten . . . Jeg hadde bedt hele den ettermiddagen og før det ble for mørkt. Jeg ba, og leste i Bibelen hvor Det stod: “Profetenes Ånd er underlagt profeten.” Jeg kunne ikke forstå det. Så ble det for mørkt i den gamle lille hytten.

144 Der jeg brukte å sette feller når jeg var gutt, hadde en snare-line gjennom der og gikk opp der og fisket og ble hele natten. Bare en liten gammel forfallen hytte som lå der borte, hadde vært der i årevis. En eller annen forpakter kan ha hatt den før den ble slik.

145 Og så jeg—jeg bare ventet der. Og jeg tenkte, “Vel.” Det gikk mot klokken ett, klokken to, klokken tre om morgenen, jeg gikk frem og tilbake på gulvet, gikk frem og tilbake. Jeg satte meg ned på en liten

gammel krakk der, en liten . . . ikke en krakk, en liten slags gammel kasse. Og jeg satte meg ned der, og jeg tenkte, "Å Gud, hvorfor gjør Du dette mot meg?" Jeg sa: "Far, du vet jeg elsker Deg. Du vet at jeg elsker Deg! Og jeg—jeg—jeg ønsker ikke være besatt av Djevelen. Jeg ønsker ikke at disse tingene skal skje med meg. Vær så snill Gud, la det aldri skje igjen."

¹⁴⁶ Jeg sa: "Jeg—jeg elsker Deg. Jeg vil ikke gå til helvete. Hvilken nytte er det at jeg forkynner og prøver, og gjør mine anstrengelser, hvis jeg tar feil? Og jeg tar ikke bare meg selv til helvete, jeg villeder tusenvis av andre." Eller, hundrevis av andre, på den tiden. Og jeg sa . . . Jeg hadde en stor tjeneste. Og jeg sa: "Vel, jeg—jeg vil at det aldri skal skje med meg igjen."

¹⁴⁷ Og jeg satte meg ned på denne lille krakken. Og jeg bare satt, å, liksom i denne stillingen, akkurat som *det*. Og, plutselig, så jeg et Lys flimre i rommet. Og jeg trodde noen kom med en lommelykt. Og jeg så meg rundt, og jeg tenkte, "Vel . . ." Og her var Det, rett fremfor meg. Og gamle treplanker på gulvet. Og der var Det, rett fremfor meg. Det var en gammel liten tønne-ovn som stod i hjørnet, toppen var revet ut av den. Og—og rett *her* inne var det et—et Lys på gulvet, og jeg tenkte, "Vel, hvor kommer det fra? Vel, det kunne ikke komme . . ."

¹⁴⁸ Jeg så meg omkring. Og her var Det rett over meg, nettopp *dette* samme Lyset, rett der over meg, hengende akkurat som *det*. Sirklet rundt som en ild, en slags smaragd farge, holdt på, "Whoossh, whoossh, whoossh!" som dette, like over Det, som det. Og jeg så på Det. Jeg tenkte, "Hva er Det?" Nå, Det skremte meg.

¹⁴⁹ Jeg hørte noen komme, [Broder Branham imiterer noen som går—Red.] gående, bare, det var barbeint. Og jeg så foten av en Mann som kom inn. Det var mørkt i rommet, over alt bortsett fra akkurat her hvor Det skinte rett ned. Og jeg så foten av en Mann som kom inn. Og da kom Han inn i rommet, gående inn, Han var en Mann omtrent . . . så ut til å veie omtrent tohundre

pund. Han hadde hendene Sine foldet som *dette*. Nå, jeg hadde sett Det i en virvelvind, jeg hadde hørt Det tale til meg, og sett Det i form av et Lys, men første gangen jeg noensinne så Dets skikkelse. Det gikk bort til meg, helt nær.

¹⁵⁰ Nå, oppriktig talt venner, jeg—jeg trodde hjertet mitt ville svikte meg. Jeg... Bare forestill deg! Sett deg selv der, det ville få deg til føle det på samme måten. Du er muligens lenger på veien enn jeg er, har kanskje vært en kristen lenger, men Det ville få deg til å føle deg slik. Fordi etter hundrevis på hundrevis av ganger med besøk, lammer det meg når Han kommer nær. Noen ganger gjør det meg også... Jeg besvimer nesten helt, bare så svak mange ganger når jeg forlater plattformen. Hvis jeg blir for lenge, blir jeg fullstendig utslått. Jeg har hatt dem kjørende rundt med meg i timevis, uten at jeg en gang visste hvor jeg var. Og jeg kan ikke forklare det. Les nedover her i Bibelen, og Det vil forklare Det, hva det er. Skriften sier så!

¹⁵¹ Så jeg satt der og så på Ham. Jeg—jeg hadde på en måte min hånd opp *slik*. Han så rett på meg, bare så vennlig. Men Han hadde en virkelig dyp Røst, og Han sa: “Frykt ikke, jeg er sendt fra den Allmektige Guds Nærvær.” Og da han talte, den Røsten, det var den samme Røsten som talte til meg da jeg var to år gammel, hele veien opp igjennom. Jeg visste at det var Ham. Og jeg tenkte, “Nå...”

¹⁵² Og hør på dette. Lytt nå til samtalen. Jeg skal gjenfortelle den så godt jeg kan, megetsigende, ord for ord, fordi jeg knapt husker det.

¹⁵³ Han... Jeg sa... Så på Ham slik som dette. Han sa: “Frykt ikke,” like rolig, sa Han: “Jeg er sendt fra den Allmektige Guds Nærvær, for å fortelle deg at din underlige fødsel...” Ettersom dere vet hvordan min fødsel var der oppe. Det samme Lyset hang over meg da jeg var nyfødt. Og så sa han: “Din underlige fødsel og misforståtte liv har vært for å vitne om at du skal reise ut i hele verden og be for de syke menneskene.” Og Han sa: “Og uavhengig av hva de har...” Og Han

pekte ut. Gud, som er min Dommer, vet. At, Han pekte ut “kreft.” Han sa: “Ingenting. . . Hvis du får folket til å tro deg, og er oppriktig når du ber, skal ingenting stå imot dine bønner, ikke engang kreft.” Forstår dere, “Hvis du får folket til å tro deg.”

154 Og jeg så at Han ikke var min fiende, Han var min Venn. Og jeg visste ikke om—om jeg skulle dø eller hva som skjedde da han kom bort til meg slik. Og jeg sa: “Vel, Sir,” Jeg sa: “Jeg er. . .” Hva visste vel jeg om helbredelser og slike ting, disse gaver? Jeg sa: “Vel, Sir, jeg er en. . . Jeg—jeg er en fattig mann.” Og jeg sa: “Jeg er blant mitt folk. Jeg—jeg lever med mitt folk som er fattige. Jeg er ulærd.” Og jeg sa: “Og jeg—jeg—jeg ville ikke være i stand, de ville ikke—de ville ikke forstå meg.” Jeg sa: “De—de ville ikke—de ville ikke høre på meg.”

155 Og Han sa: “Som profeten Moses ble gitt to gaver, tegn,” rettere sagt, “for å stadfeste hans tjeneste, så vil du blitt gitt to—så er du blitt gitt to gaver for å stadfeste din tjeneste.” Han sa: “En av dem vil være at du tar personen som du ber for ved hånden, med din venstre hånd og deres høyre,” og sa: “deretter stå bare rolig, og det vil ha. . . det vil være en fysisk virkning som vil skje på kroppen din.” Og Han sa: “Så ber du. Og hvis det forsvinner, er sykdommen borte fra menneskene. Hvis det ikke forsvinner, bare be en velsignelse og gå bort.”

“Vel,” Jeg sa: “Sir, jeg er redd de ikke vil ta i mot meg.”

156 Han sa: “Og den neste tingen vil være, om de ikke vil høre det, så vil de høre dette.” Han sa: “Så vil det skje at du vil vite selve deres hjertets hemmeligheter.” Sa: “Dette vil de høre.”

157 “Vel,” jeg sa: “Sir, det er derfor jeg er her i kveld. Jeg er blitt fortalt av mine forkynnerbrødre at dette som har kommet til meg var galt.”

158 Han sa: “Du ble født i denne verden for den hensikt.” (Forstår dere, “gaver og kall uten omvendelse.”) Han sa: “Du ble født i denne verden for den hensikt.”

159 Og jeg sa: “Nå, Sir,” jeg sa: “at, de mine forkynnerbrødre fortalte meg det, at det var den—den onde ånd.” Og jeg sa: “De . . . Det er derfor jeg er her og ber.”

160 Og her er hva Han siterte for meg. Han berettet for meg om Herren Jesu komme, i Hans første tid. Og jeg sa . . .

161 Den underlige tingen var, venner . . . Nå, jeg stopper rett her kun for et øyeblikk, og går tilbake. Det som gjorde meg mer skremt enn noe annet, hver gang jeg traff en sannsiger, ville de gjenkjenne noe som hadde skjedd. Og det ville nesten . . . det tok nesten livet av meg.

162 For eksempel, en dag gikk jeg og mine søskenbarn gjennom et—et tivoli område, og vi var bare gutter, som ruslet rundt. Så var det en liten gammeldags spåkone som satt der ute i et av disse teltene, en ung dame, vakker ung dame, hun satt der. Og vi gikk alle sammen, spaserte forbi. Hun sa: “Hei, du, kom hit et øyeblikk!” Og vi tre guttene snudde oss rundt. Og hun sa: “Du med den stripe te gensenen.” Det var meg.

163 Og jeg sa: “Ja, frue?” Jeg trodde kanskje hun ville at jeg skulle skaffe henne Coca-Cola, eller noe annet som det. Og hun var en—en ung kvinne, kanskje i tidlig tjue årene, eller noe slikt, satt der. Og jeg gikk bort, jeg sa: “Ja, frue, hva kan jeg gjøre for deg?”

164 Og hun sa: “Si meg, vet du at det er et—et Lys som følger deg? Du ble født under et spesielt tegn.”

Jeg sa: “Hva mener du?”

165 Hun sa: “Vel, du ble født under et spesielt tegn. Det er et Lys som følger deg. Du ble født til et Guddommelig kall.”

Jeg sa: “Kom deg vekk i fra meg, kvinne!”

166 Jeg begynte å gå videre, fordi min mor fortalte meg alltid at slike ting var fra Djevelen. Hun hadde rett. Så jeg . . . Det skremte meg.

167 Og en dag mens jeg var en skogvokter, skulle jeg reise med bussen. Og jeg kom på bussen. Det virket som jeg alltid var utsatt for ånder. Jeg sto

der og en sjømann sto bak meg. Og jeg skulle opp for å patruljere, og jeg var på vei opp til Henryville Forestry, med bussen. Jeg fortsatte å kjenne noe underlig noe. Jeg så meg rundt der, og der var en—en stor kraftig dame som satt der, pent kledd. Hun sa: “God dag?”

Jeg sa: “God dag!”

168 Jeg tenkte det bare var en dame, dere vet, som snakket, så jeg bare fortsatte . . . Hun sa: “Jeg vil gjerne snakke med deg et øyeblikk.”

Jeg sa: “Ja, frue?” Jeg snudde meg rundt.

Hun sa: “Visste du at du ble født under et tegn?”

169 Jeg tenkte, “Enda en av de pussige kvinnene” Så jeg bare så ut. Og derfor sa jeg ikke et ord, bare fortsatte . . .

170 Hun sa: “Kan jeg få snakke med deg et øyeblikk?” Og jeg bare fortsatte . . . Hun sa: “Ikke oppfør deg slik.”

171 Jeg fortsatte bare å se fremover. Jeg tenkte, “Dette er ikke en gentlemans oppførsel.”

Hun sa: “Jeg ønsker å snakke med deg bare et øyeblikk.”

172 Jeg fortsatte kun å se fremover, og jeg ville ikke gi henne noe oppmerksomhet. Øyeblikkelig tenkte jeg, “Jeg tror jeg vil se om hun sier det samme som de andre.” Jeg snudde meg, jeg tenkte, “Å, du! Det ville få meg til å skjelve, det visste jeg.” Fordi, jeg ikke kunne fordra og tenke på det. Snudde meg rundt.

173 Hun sa: “Kanskje jeg burde forklare meg.” Hun sa: “Jeg er en astrolog.”

Jeg sa: “Jeg tenkte du var noe slikt.”

174 Hun sa: “Jeg er på vei til Chicago for å møte sønnen min som er en baptist forkynner.”

Jeg sa: “Ja, frue”

175 Hun sa: “Har noen noensinne fortalt deg at du ble født under et tegn.”

176 Jeg sa: “Nei, frue.” Jeg løy for henne der, ser dere, og jeg sa . . . ønsket bare å se hva hun ville komme til å si. Og hun sa . . . Jeg sa: “Nei, frue.”

Og hun sa: “Har ikke . . . Har ingen forkynter noensinne fortalt deg?”

Jeg sa: “Jeg har ingenting å gjøre med forkyntere.”

Og hun sa: “Mhm.”

Og jeg sa . . . hun—hun sa til meg . . . Jeg sa: “Vel . . .”

177 Hun sa: “Hvis jeg forteller deg nøyaktig når du ble født, vil du tro meg?”

Jeg sa: “Nei, frue.”

Og hun sa: “Vel, jeg kan fortelle deg når du ble født.”

Jeg sa: “Jeg tror det ikke.”

178 Og hun sa: “Du er født den 6. april, 1909, klokka fem på morgenen.”

179 Jeg sa: “Det stemmer.” Jeg sa: “Hvordan visste du det?” Jeg sa: “Fortell denne sjømannen her når han ble født.”

Hun sa: “Jeg kan ikke”

Og jeg sa: “Hvorfor?” Hvordan vet du?”

180 Hun sa: “Hør her, sir.” Hun fortsatte, hun begynte da å snakke om denne astrologien, og hun sa: “Med så og så mange års mellomrom . . .” Hun sa: “Du husker da morgenstjernen kom, den som ledet de vise menn til Jesus Kristus?”

181 Og på en måte nølte jeg, vet dere, jeg sa: “Vel, jeg vet ingenting om religion.”

182 Og hun sa: “Vel, du har hørt om de vise menn som kom for å se Jesus.”

Jeg sa: “Ja.”

Og hun sa: “Nå, hva var en vismann?”

“Å,” jeg sa: “De var bare vise menn, så vidt jeg vet.”

183 Hun sa: “Vel, hva er en vismann?” Hun sa: “Det samme som jeg er, en astrolog, ‘stjerne kikker’ kaller de dem.” Og hun sa: “Du vet, før Gud gjør noe på— på jorden, erklærer Han det alltid på himmelen, og så på jorden.”

Og jeg sa: “Jeg vet ikke.”

184 Og hun sa: “Vel . . .” Hun nevnte to eller tre, to . . . tre stjerner, som Mars, Jupiter og Venus. Det var ikke dem, men hun sa: “De krysset baner og kom sammen og laget. . .” Hun sa: “Der var tre vise menn som kom for å møte Herren Jesus, Og en var fra Kams ætt, og en fra Sem, og en fra Jafet.” Og sa: “Da de møttes i Betlehem, de tre stjernene som de var fra . . . Et hvert menneske på jorden,” sa hun: “De har noe å gjøre med stjernene.” Hun sa: “Spør sjømannen der når månen går ned og den himmelske planet går ned, kommer ikke også tidevannet samtidig inn.”

Jeg sa: “Jeg trenger ikke å spørre ham om det, jeg vet dette.”

185 Og hun sa: “Vel, din fødsel har noe å gjøre med de stjernene der oppe.”

Og jeg sa: “Nåvel, det vet jeg ikke.”

186 Og hun sa: “Nå, disse tre vise menn kom.” Og hun sa: “Da disse tre stjernene, da de . . . De kom fra forskjellige retninger og de møttes i Betlehem. Og de rådspurte seg og fant det ut, Og de var fra Kam, Sem og Jafets slekt, de tre sønnene til Noah.” Og hun sa: “Så kom de og tilbad Herren Jesus Kristus.” Og sa: “Da de dro av sted,” sa hun: “tok de med gaver og gav til Ham.”

187 Og sa: “Jesus Kristus sa i Sin tjeneste at når dette Evangeliet har blitt forkynt til hele verden (Kam, Sem og Jafets folk), så vil Han komme igjen.” Og hun sa: “Nå, disse planeter, himmelske planeter, som de beveger seg rundt. . .” Sa: “De skiltes. De har aldri vært på jorden siden, som kjent. Men” sa hun: “Med så og så mange hundre års mellomrom, krysses deres baner som *dette*.” Hvis det tilfeldig skulle være en astronom her, vil du kanskje vite hva hun snakket om.

Jeg vet ikke. Så når hun snakk- . . . Sa: “De krysser på denne måten.” Og hun sa: “Til minne om den største Gaven som noensinne ble gitt til menneskeheten, da Gud gav Sin Sønn. Når disse planeter krysser hverandre igjen, vel,” hun sa: “Han sender en annen gave til jorden.” Og hun sa: “Du ble født på den tiden da de møttes.” Og hun sa: “Det er årsaken til at jeg visste det.”

188 Vel, da sa jeg: “Frue, for det første, tror jeg ikke på noen ting av det, jeg er ikke religiøs, og jeg vil ikke høre noe mere om det!” Jeg gikk vekk. Og slik avbrøt jeg henne ganske raskt. Så gikk jeg ut.

189 Og hver gang noen . . .Jeg kom i nærheten av en av dem, var det på denne måten. Og jeg tenkte, “hvorfør gjør disse djevlene dette?”

190 Og så sier predikantene: “Det er Djevelen! Det er Djevelen!” De fikk meg til å tro det.

191 Og så den kvelden der oppe da jeg . . .når Han refererte til det, spurte jeg Ham, jeg sa: “Vel, hvorfor er det at alle disse mediene og lignende, og de djevel-besatte menneskene, som alltid forteller meg om Det; og forkynnerne som, mine brødre, forteller meg at det er av en ond ånd?”

192 Nå, hør på hva Han sa, denne Samme Som henger over der borte på bildet. Han sa: “Som det var den gang, slik er det nå.” Og Han begynte å referere til meg, at: “Da tjenesten til vår Herre Jesus Kristus begynte å ta plass, sa forkynnerne: ‘Han var Belsebub, Djevelen’; men djevlene sa: ‘Han var Guds Sønn, Israels Hellige.’ Djevlene. . .Og se på Paulus og Barnabas da de var der oppe og forkynte. Forkynnerne sa: ‘Disse menn snur opp ned på verden. De er onde, de er—de er Djevelen.’ Og en liten gammel spåkone ute på gaten, gjenkjente at Paulus og Barnabas var menn av Gud, sa: ‘De er menn av Gud som forteller oss om Livets vei’” Stemmer det? “Spiritister og sannsigere, demon-besatte mennesker.”

193 Men vi blir så forsuret av teologi til vi ikke vet noe om Ånden. Jeg håper dere elsker meg etter dette. Men

det er hva det er. Jeg mener pinsebevegelsen også! Det stemmer. Bare å rope og danse omkring betyr ikke at dere vet noe om Ånden.

¹⁹⁴ Det er personlig kontakt, åsyn til åsyn, det er hva dere trenger. Det er den slags menighet Gud gjør klar til å reise opp, det stemmer, når de kommer sammen i enhet og kraft, i Ånden.

¹⁹⁵ Og Han refererte til det. Og Han fortalte meg hvordan forkynnerne misforsto Det, og forsikret meg om at forkynnerne hadde misforstått Det. Og da Han fortalte meg alt om dette og hvordan Jesus . . .

¹⁹⁶ Jeg sa: “Vel, hva med dette, disse tingene som hender med meg?”

¹⁹⁷ Og, forstår dere, Han sa: “Det vil mangfoldiggjøres og bli større og større.” Og Han refererte for meg, og fortalte meg hvordan Jesus gjorde det; hvordan Han kom og Han var i besittelse av en Kraft som kunne vite ting på forhånd og fortelle kvinnen ved brønnen, påstod ikke å være en helbreder, hevdet og gjøre disse tingene akkurat som Faderen viste Ham.

Jeg sa: “Vel, hva slags ånd ville det være?”

Han sa: “Det var den Hellige Ånd.”

¹⁹⁸ Da skjedde det noe på innsiden av meg, jeg forsto at det samme som jeg hadde snudd ryggen til, var det Gud hadde brakt meg hit for. Og jeg forsto at det var nøyaktig slik det hadde vært med disse fariseerne i dagene som hadde vært, de hadde feiltolket Skriften for meg. Så fra da av tok jeg min egen tydning av Det, hva den Hellige Ånd sa.

Jeg sa til Ham: “Jeg vil gå.”

Han sa: “Jeg vil være med deg.”

¹⁹⁹ Og Engelen gikk inn i Lyset igjen som begynte å gå rundt og rundt, og rundt og rundt, og rundt Hans føtter som dette, gikk opp i Lyset og forsvant ut av bygningen.

Jeg dro hjem som en ny person.

²⁰⁰ Jeg gikk til menigheten og fortalte folket om det. Det . . . var på søndags kveld.

201 Og på onsdag kveld tok de med seg en kvinne dit, en av Mayos sykepleiere som var døende med kreft, ingenting annet enn en skygge. Da jeg gikk ned for å få tak i henne, kom det en visjon fremfor meg, som viste henne tilbake som sykepleier igjen. Og hun er på listen i Louisville, "vært død i årevis." Der er hun i Jeffersonville nå, sykepleier, har vært sykepleier i årevis. For, jeg så opp der, og jeg så den visjonen. Jeg snudde meg rundt, visste knapt hva jeg gjorde, sto der, jeg skalv da de kom med det tilfellet og la det ned der. Og sykepleierne og forskjellige stod rundt henne, og hun lå der, og hennes ansikt var innsunket og øynene hennes langt tilbake.

202 Margie Morgan. Hvis dere ønsker å skrive til henne, er det 411 Knobloch Avenue, Jeffersonville, Indiana. Eller skriv til Clark County Hospital, Jeffesonville, Indiana. La henne gi deg sitt vitnesbyrd.

203 Jeg så ned der. Og dette første tilfellet, og se her kom frem, der kom en visjon. Jeg så denne kvinnen som sykepleier igjen, gikk rundt, god og sterk og frisk. Jeg sa: "SÅ SIER HERREN, 'Du vil leve og ikke dø!'"

204 Hennes mann, en meget fornem mann i disse verdens saker, så på meg som *dette*. Jeg sa: "Sir, frykt ikke! Din kone vil leve."

205 Han kalte meg utenfor, sa...nevnte to eller tre doktorer, sa: "Kjenner du dem?"

Jeg sa: "Ja"

206 "Hvordan det," han sa: "Jeg har spilt golf med ham. Han sa: 'Kreften har viklet seg rundt hennes tarmer, man kan ikke engang skylle henne med klyster.'"

207 Jeg sa: "Jeg bryr meg ikke om hva hun har! Noe her inne, jeg så en visjon! Og den Mannen som fortalte meg, sa, hva enn jeg ser, si det og det vil bli slik. Og Han fortalte meg det og jeg tror det."

208 Prise Gud! Noen få dager etterpå holdt hun på å vaske, og gikk rundt. Hun veier omtrent hundre og sekstifem pund nå, i perfekt helsetilstand.

²⁰⁹ Da når jeg aksepterte det, av sted gikk det. Så ringte Robert Daugherty meg. Og her gikk det, ut ned gjennom Texas, og verden over.

²¹⁰ Og en kveld, etter omtrent fire eller fem ganger ute . . . Jeg kunne ikke forstå tungetale og så videre. Jeg trodde på dåpen i den Hellige Ånd, trodde menneskene kunne tale i tunger. Og en kveld da jeg gikk ut til den . . . i en katedral, i San Antonio, Texas, gikk ut der, begynte en liten mann som satt her oppe og tale i tunger som en hagle som avfyres, eller et maskin gevær, hurtig. Helt bak, helt der bakerst, reiste en mann seg opp og sa: "SÅ SIER HERREN! Mannen som går til plattformen går frem med en tjeneste som er ordinert av den Allmektige Gud. Og som døperen Johannes var sendt som den første forløper av Jesu Kristi komme, så bærer han på et budskap som vil forårsake Herren Jesus Kristi andre komme."

²¹¹ Jeg ville synke ned i mine sko. Jeg så opp, jeg sa: "Kjenner du den mannen?"

Han sa: "Nei, sir."

Jeg sa: "Kjenner du ham?"

Han sa: "Nei, sir."

Jeg sa: "Kjenner du meg?"

Han sa: "Nei, sir."

Jeg sa: "Hva er det du gjør her?"

²¹² Han sa: "Jeg leste det i avisen." Og vanligvis . . . Det var den første kvelden med møter.

Jeg så bort der og jeg sa: "Hvordan kom du hit?"

²¹³ Sa: "Noen av mitt folk fortalte meg at du skulle være her, 'en Guddommelig helbreder,' så jeg kom."

Jeg sa: "Kjenner dere hverandre ikke?"

Han sa: "Nei."

²¹⁴ Å, du! Der så jeg at nettopp den Hellige Ånds kraft . . . Hvor der en gang tilbake jeg hadde trodd det var galt, og jeg visste at jeg . . . Denne samme Guds Engel var assosiert med disse menneskene som disse tingene. Selv om de hadde mye svermeri og det var

mye forvirring og mye babling i det, men der inne var det en ekte vare. [Blankt felt på lydbåndet—Red.] . . . Kristus. Og jeg så at det—det var sant.

215 Å, år passerte, og på møtene ville folket se, visjonene og så videre.

216 En gang fanget en fotograf Det opp i et bilde da jeg sto et sted nede i Arkansas, tror jeg det var, i et møte omtrent som dette, et auditorium omtrent som dette. Og jeg stod, og prøvde å forklare Det. Folk visste det, de ville sitte og lytte, metodister, baptister, presbyterianere, og så videre. Og da så jeg tilfeldigvis, kommende inn døren, her kom Det, gjorde: “Whoossh, whoossh!”

217 Jeg sa: “Jeg trenger ikke å tale lenger, for her kommer Det her.” Og Det beveget seg opp, og folk begynte og rope. Det kom opp dit hvor jeg var og beveget seg ned og omkring.

218 Idet Det beveget seg nedover, løp en forkynner opp og sa: “Hør her, jeg ser Det!” Og Det slo ham så blind som—som han kunne bli, han gikk vaklende tilbake. Du kan se på bilde hans rett der i boken og se det mens han vakler tilbake med sitt hode ned som dette. Du kan se bildet hans.

219 Og der senket Det seg ned. Bare fotografen fra avisen fanget Det da. Men Herren var ikke klar.

220 Og en kveld i Houston, Texas, da, å, tusener på tusener med mennesker . . . Vi hadde åtte hundre . . . Åtte tusen over i hva-kaller-du-det, over i musikk hallen, og vendte tilbake inn i den store Sam Houston Colosseum.

221 Og der i debatten den kvelden, da en baptist forkynner sa at jeg: “var ikke noe annet enn en elendig hykler og en bedrager, en religiøs bedrager, og burde jages ut av byen” og han var den som skulle gjøre det.

222 Broder Bosworth sa: “Broder Branham, vil du la noe som det skje? Ta utfordringen!”

223 Jeg sa: “Nei, sir, Jeg tror ikke på det å krangle. Evangeliet er ikke laget for å krangle om, Det er laget for å leve.” Og jeg sa: “Uansett hvordan du overbeviser

ham, vil han bare fortsette nøyaktig på samme måte.” Jeg sa: “Han . . . ville ikke gjøre han noe annerledes. Hvis ikke Gud kan tale til hans hjerte, hvordan kan jeg?”

²²⁴ Neste dag kom det ut, sa: “Det viser hva de er laget av,” Houston Chronicle. Sa: “Viser hva de er laget av, de er redde for å stå for det de forkynner.”

²²⁵ Gamle broder Boswort kom opp til meg, var da langt inn i sine sytti, en gammel kjær broder, la sin arm rundt meg, sa: “Broder Branham,” han sa: “Mener du at du ikke vil ta utfordringen?”

²²⁶ Jeg sa: “Nei, broder Bosworth. Nei, sir. Jeg kommer ikke til å ta utfordringen.” Jeg sa: “Det har ingen hensikt.” Jeg sa: “Det blir bare krangling når vi forlater plattformen.” Jeg sa: “Jeg holder et møte nå, og vil ikke få ting helt opprevet på den måten.” Jeg sa: “La ham bare holde på.” Jeg sa: “Det er alt, han lager bare oppstyr.” Jeg sa: “Vi har hatt dem før, og det hjelper ikke noe å snakke med dem.” Jeg sa: “De fortsetter på samme måte, fremmer seg selv.” Jeg sa: “Hvis de en gang har lært sannheten og kjenne og ikke vil ta Den imot, sier Bibelen at de har krysset skille linjen, og de vil aldri bli tilgitt i denne verden eller den kommende verden. De kaller Det ‘Djevelen’ og de kan ikke noe for det. De er besatt av en religiøs ånd som er Djevelen.”

²²⁷ Hvor mange vet at det er sant, at en djevlesk ånd er religiøs? Ja, sir, bare så fundamentalistiske som de kan bli. Og så, altså, det gikk ikke helt bra når jeg sa “fundamentalistisk,” men det er sannheten. “Har en form for gudfryktighet men forneker dens Kraft.” Det stemmer. Tegn og under er hva som stadfester Gud, alltid. Og Han sa at i den siste tid vil det være på samme måten. Legg merke til det!

²²⁸ Gamle broder Bosworth, Jeg . . . han skulle være med meg, og han var ganske sliten. Nettopp kommet tilbake fra Japan. Han skulle vært her. Han skal reise sammen med meg til Lubbock. Og han var . . . Han hadde en heller, kraftig forkjølelse, så han kunne ikke være med meg denne gang, han og hans kone. Og så han . . .

229 Tvers igjennom så lik Kaleb. Han stod der, og sa: “Vel, broder Branham,” det meget ærverdige blikket, vet dere, han sa: “la meg gå og gjøre det,” og sa: “hvis ikke du ønsker å gjøre det.”

230 Jeg sa: “Å broder Bosworth, jeg—jeg vil ikke at du skal gjøre det. Dere vil krangle.”

Han sa: “Det vil ikke være ett ord med krangling.”

231 Nå, rett før jeg avslutter, hør på dette. Han dro ned dit. Jeg sa: “Hvis dere ikke krangler, er det greit.”

Han sa: “Jeg lover og ikke krangle.”

232 Omtrent tretti tusen mennesker var samlet i det auditorium den kvelden. Broder Wood, som sitter her borte, var tilstede den gangen, og satt i det auditorium. Og jeg . . .

233 Gutten min sa, eller . . . Min kone sa: “Du drar ikke ned til det møtet?”

234 Jeg sa: “Nei. Jeg ville ikke dra ned dit å høre dem krangle. Nei, sir. Jeg ville ikke dra ned dit å høre på det.”

Da kvelden kom, sa Noe: “Gå ned dit.”

235 Jeg fikk tak i drosje, min bror, min kone og mine barn, vi dro ned. Og jeg hadde gått opp på balkong tretti, høyt oppe slik, og satte meg ned.

236 Gamle broder Bosworth gikk ut der akkurat som en gammel diplomat, vet dere. Han hadde skrevet av noen . . . Han hadde skrevet av seks hundre forskjellige løfter fra Bibelen. Han sa: “Nå, doktor Best, hvis du kan komme opp her og vil ta et av disse løftene og motbevise det med Bibelen. Hver eneste av disse løftene er i Bibelen, samsvarer med det at Jesus Kristus helbreder syke i våre dager. Hvis du kan ta ett av disse løftene og, med Bibelen, motsi det med Bibelen, vil jeg sette meg ned, ta deg i hånden, si: ‘du har rett.’”

237 Han sa: “Jeg skal ta meg av det når jeg kommer opp der!” Han ønsket å være den siste så han kunne rakke ned på broder Bosworth, ser dere.

238 Så broder Bosworth sa: “Vel, broder Best, jeg vil gi deg ett, og hvis du da svarer meg ‘ja’ eller ‘nei,’” sa: “kan vi ganske enkelt avgjøre debatten her og nå.”

Og han sa—han sa: “Jeg vil ta meg av det!”

Han spurte ordstyreren om han kunne spørre ham. Som svarte: “Ja”

239 Han sa: “Broder Best, var det forløsende navn til Jehova anvendt på Jesus? ‘Ja’ eller ‘nei’?”

240 Det avgjorde det. Det var alt. Jeg skal si deg, jeg bare kjente noe som gikk helt gjennom meg. Jeg hadde aldri tenkt på det, selv, ser dere. Og jeg tenkte, “Å, du, han kan ikke svare! Det avsluttet det.”

Han sa: “Vel, doktor Best, jeg er—jeg er overrasket.”

Han sa: “Jeg vil ta meg av det!”

241 Sa: “Jeg er overrasket over at ikke du kan svare på mitt enkleste spørsmål.” Han hadde is i magen, og han visste hvor han stod. Så da bare satte han seg ned der med det Skriftstedet.

Sa: “Bruk dine tretti minutter, jeg vil svare etter det!”

242 Og gamle broder Bosworth satt der og tok det Skriftstedet og satte den mannen så på plass til hans ansikt var så rødt at du nesten kunne ha tent en fyrstikk på den.

243 Han reiste seg opp der, sint og kastet papirene over gulvet, kom opp der og preket en god Campellisk preken. Jeg var en baptist, så jeg vet hva de tror. Han . . . Han preket om oppstandelsen, “når dette dødelige tar på seg udødelighet,” så vil vi ha Guddommelig helbredelse.” Å, du! Hva skal vi med Guddommelig helbredelse etter at vi har blitt udødelige (“da dette dødelige tar på seg udødelighet,” oppstandelsen av de døde)? Han tvilte til og med på mirakelet som Jesus gjorde med Lasarus, sa: “Han døde igjen, og det var bare en midlertidig ting.” Ser dere?

244 Og da han ble ferdig med det, sa han: “Bring frem den Guddommelige helbrederen og la meg se han helbrede!”

245 De hadde en liten fight da. Broder Bosworth sa: “Jeg er overrasket over deg, broder Best, at du ikke svarer på det ene spørsmålet jeg stilte deg.”

246 Og da ble han helt vill, han sa: “Bring frem den Guddommelige helbrederen og la meg se ham helbrede!”

Han sa: “Broder Best, du tror at mennesker blir frelst?”

Han sa: “Javisst!”

Jeg sa: “Ville du ønsket å bli kalt en Guddommelig frelser?”

Han sa: “Absolutt ikke!”

247 “Heller ikke... Det vil ikke gjøre deg til en Guddommelig frelser fordi du forkynte sjelers frelse.”

Han sa: “Så, absolutt ikke!”

248 Sa: “Heller ikke gjør det broder Branham til en Guddommelig helbreder ved å forkynde Guddommelig helbredelse for legemet. Han er ikke en Guddommelig helbreder, han viser folket hen til Jesus Kristus.”

249 Og han sa: “Bring han frem, la meg se ham helbrede! La meg undersøke menneskene, om et år fra i dag, og jeg vil fortelle dere om jeg tror Det eller ikke.”

250 Broder Bosworth sa: “Broder Best, det høres ut som enda et tilfelle av Golgata, ‘Kom ned fra Korset og vi vil tro deg.’” Forstår dere?

251 Og så, å, da eksploderte han virkelig. Han sa: “La meg se ham helbrede! La meg se ham helbrede!” Ordstyrerne fikk ham til å sette seg ned. Han gikk bort dit, og det var en pinse-predikant som stod der, han bare fiket til ham så han før tvers over plattformen. Så da stanset de ham. (Så broder Bosworth sa: “Her, her! Nei, Nei.”) Så ordstyrerne fikk ham til å sette seg ned.

252 Raymond Richey reiste seg opp, og sa: “Er dette holdningen til Southern Baptist Convention?” Sa:

“Dere Baptist forkynnere, sendte Southern Baptist Convention denne mannen hit eller kom han på egen hånd?” De ville ikke svare. Han sa: “Jeg spurte dere!” Han kjente dem, alle sammen.

²⁵³ De sa: “Han kom på egen hånd.” Fordi jeg vet at baptister tror på Guddommelig helbredelse, også. Så da sa han: “Han kom på egen hånd.”

²⁵⁴ Så her er hva som skjedde deretter. Da sa broder Bosworth: “Jeg vet at broder Branham er her i møtet, hvis han ønsker å komme og avslutte møtet, javel.”

Så Howard sa: “Du sitter rolig!”

Jeg sa: “Jeg sitter rolig.”

²⁵⁵ Og akkurat da hendte det Noe nært, som begynte å virvle omkring og jeg visste Det var Herrens Engel, sa: “Reis deg opp!”

²⁵⁶ Omtrent fem hundre mennesker la sine hender sammen som *dette*, laget en midtgang, jeg kom ned til plattformen.

²⁵⁷ Jeg sa: “Venner, jeg er ingen Guddommelig helbreder, jeg er deres broder.” Jeg sa: “Broder Best, ikke for . . .” Eller: “Broder Best,” jeg sa: “Ikke for å ringeakte deg, min broder, ikke i det hele tatt. Du har rett til og ha dine overbevisninger, og det har også jeg.” Jeg sa: “Selvsagt, forstår du at du ikke kunne bevise det, ditt poeng, til broder Bosworth. Heller ikke kunne du det til noen andre som er vel kjent i Bibelen, som vet disse ting.” Jeg sa: “Og det å helbrede mennesker, jeg kan ikke helbrede dem, broder Best. Men jeg er her hver kveld, om du ønsker å se Herren utføre mirakler, kom innom. Han gjør det hver kveld.”

²⁵⁸ Og han sa: “Jeg vil gjerne se deg helbrede noen og la meg få en titt på dem! Kanskje du hypnotiserer dem med din hypnose, men” sa: “Jeg vil gjerne se det om et år fra nå!”

Jeg sa: “Vel, du har rett til å undersøke dem, broder Best.”

²⁵⁹ Han sa: “Ingen andre enn en tåpelig flokk med holy-rollers tror på slike ting som det. Baptister tror ikke på slikt nonsens.”

260 Broder Bosworth sa: “Bare et øyeblikk.” Sa: “Hvor mange av dere, har vært med i disse to uker med møter, som er på god fot med disse fine baptist menighetene her i Houston, kan bevise at dere har blitt helbredet av den Allmektige Gud mens broder Branham har vært her?” Og over trehundre stod opp. Sa: “Hva med det?”

261 Han sa: “De er ikke baptister!” Sa: “Hvem som helst kan vitne om hva som helst, det gjør det fremdeles ikke rett!”

262 Jeg sa: “Guds Ord sier det er rett, og du kan ikke stå imot det. Og folket sier det er rett, og du kan ikke si noe imot det. Så hva vil du gjøre med det?” Ser dere, på den måten.

263 Jeg sa: “Broder Best, jeg forteller bare det som er Sannheten. Og hvis jeg er sannferdig, er Gud forpliktet til å støtte opp under Sannheten.” Jeg sa: “Hvis Han ikke er. . . Hvis Han ikke vil støtte opp under Sannheten, da er Han ikke Gud.” Og jeg sa: “Jeg helbreder ikke mennesker. Jeg ble født med en— med en gave til å se ting, ser det skje.” Jeg sa: “Jeg vet jeg er misforstått, men jeg kan ikke annet en å utføre mitt hjertes overbevisning.” Jeg sa: “Jeg tror at Jesus Kristus oppstod i fra de døde. Og hvis Ånden som kommer og viser visjoner og så videre, hvis det blir satt spørsmålsteget ved, kom innom og finn ut.” Jeg sa: “Det er det hele.” Men jeg sa: “Men for egen del, jeg kan ikke gjøre noe av meg selv.” Og jeg sa: “Hvis jeg forteller Sannheten, er Gud forpliktet overfor meg, å vitne at Det er Sannheten.”

264 Og omtrent da, kom Noe, “Whooooosssh!” Her kom Han, kom rett ned. Og den Amerikanske Fotograf Forening, Douglas Studio i Houston, Texas, som hadde plassert det store kameraet der, (de hadde ikke lov til å ta bilder), knipset bildet.

265 Da de var der for å ta bilde av herr Best, og han—han sa, før jeg gikk ned derfra, han sa: “Vent et øyeblikk! Jeg har seks fotografier som skal taes nå!” Han sa: “Her, knips bilde mitt nå!” Og han pekte fingeren sin mot denne hellige eldre mannens nese,

på denne måten, sa: “Nå ta bildet mitt!” Og de gjorde det. Så trakk han knyttneven sin og løftet den opp, sa: “Nå, ta bildet mitt!” Og de tok det slik. Så gjorde han som det, gjorde seg til på bildet sitt. Han sa: “Dere vil se dette i mitt magasin!” slik som det.

266 Broder Bosworth stod der og sa ingenting. Akkurat da tok de bilde av Det.

267 På veien hjem den kvelden, (Katolsk gutt knipset det), han henvendte seg til den andre gutten, og sa: “Hva tror du om Det?”

268 Han sa: “Jeg vet jeg kritiserte ham. Den struma som forsvant fra den kvinnens hals, jeg sa at han hypnotiserte henne.” Sa: “Jeg kan ha tatt feil om det.”

Sa: “Hva tror du om det bildet?”

“Jeg vet ikke.”

269 De la det i syre. Her er bildet hans, du kan spørre ham hvis du vil. De dro hjem, han satt der og røykte en sigarett. Gikk inn og trakk ut et av broder Bosworth, det var negativt. Trakk ut to, tre, fire, fem, seks, og alle som en var blanke. Gud ville ikke tillate et bilde av Sin hellige gamle mann stå der med den hykleren, med sin nese, eller hånd, med knyttneven under hans nese på den måten. Han ville ikke tillate det.

270 De trakk ut det neste, og her var Det. Mannen fikk et hjerte anfall, den kvelden, sa de.

271 Og de sendte denne negative til Washington, D.C. Den ble copy-beskyttet, og sendt tilbake.

272 Og George J. Lacy, F.B.I. sitt overhode i fingeravtrykk og dokumentasjon, og så videre, en av de fremste i hele verden, ble hentet dit og brukte to dager på det for å teste kamera, lys, og alt annet. Og da vi kom den ettermiddagen, sa han: “Rev. Branham, jeg har også vært en kritiker av deg.” Han sa: “Og jeg sa det var psykologi, noen sa de hadde sett disse Lys og slike ting.” Og sa: “Du vet, de gamle hyklerne pleide å si at” (han mente de vantro) “‘de bildene rundt omkring, den glorien omkring Kristus, omkring de hellige,’ han sa: ‘det var ganske enkelt psykologi.’”

Men sa: “Rev. Branham, kameraets mekaniske øye kan ikke ta psykologi! Lyset traff linsen, eller traff negativet, og der var Det.” Og han sa . . .

273 Jeg overleverte det til dem. Han sa: “Å, mister, vet du hva dette er verdt?”

Og han sa: “Ikke for meg, broder, ikke for meg.” Og han sa . . .

274 “Naturligvis, det vil aldri tre i kraft mens du lever, men en dag, hvis sivilisasjonen fortsetter videre og kristendommen forblir, vil det være noe som vil hende med hensyn til dette.”

275 Så, venner, i kveld, hvis dette er vårt siste møte på denne jorden, har du og jeg sittet i den Allmektige Guds Nærvær. Mitt vitnesbyrd er sant. Mange, mange ting, det ville ta flere bøker å skrive det, men jeg ønsker at dere skal vite.

276 Hvor mange her inne som faktisk har, utenom bildet, sett Selve Lyset være i nærheten av der jeg har forkynt? Løft deres hender, over hele bygningen, noen som noen gang har sett Det. Se, omtrent åtte eller ti iblant dere som sitter her.

277 Du sier: “Kunne—kunne de se Det og jeg ikke se Det?” Ja, sir.

278 Den—den Stjernen som de vise menn fulgte, passerte over alle observatoriene. Ingen så Det unntatt dem. De var de eneste som så Det.

279 Elisa stod der og så alle de stridsvognene i brann, og alt ellers. Og Gehasi så seg omkring, han kunne ikke se dem noen steder. Gud sa: “Åpne hans øyne så han kan se.” Og da så han dem, ser dere. Men han var en bra gutt, stod der og så seg omkring, men han kunne ikke se det. Ja visst. Det er gitt for noen å se, og noen ikke. Og det er sant.

280 Men nå, dere som aldri har sett Det, aldri har sett Det, og dere som så Det med deres naturlige øyne og som aldri har sett bildet, men likevel har de som ser bildet et større bevis enn dere som har sett Det med deres naturlige øye. Fordi dere, med deres naturlige øye, kunne ha tatt feil, det kunne være et synsbedrag.

Er det riktig? Men Det er ikke noe synsbedrag, Dette er Sannheten, vitenskaplig gransking beviser at Det er Sannheten. Så Herren Jesus har gjort dette.

“Hva tror du Det er da,” du sier: “broder Branham?”

²⁸¹ Jeg tror at Det er den samme Ild Støtten som ledet Israels barn fra Egypt til Palestina. Jeg tror Det er den samme Lysets Engel som kom inn i—inn i fengselet og kom inn til Hellige Peter og rørte ved ham, Og gikk foran og åpnet døren og tok ham ut til lyset. Og jeg tror at Det er Jesus Kristus, den samme, i går, i dag og for evig. Amen! Han er den samme Jesus i dag som han var i går. Han vil for alltid være den samme Jesus.

²⁸² Og mens jeg taler om Det, det samme Lyset som er på det bildet er på . . . er ikke mer enn to fot fra der jeg står rett nå. Det stemmer. Jeg kan ikke se Det med mine—mine øyne, men jeg vet Det er her. Jeg vet Det beveger seg inn i meg rett nå. Å! Om du bare kunne kjenne forskjellen når den Allmektige Guds kraft kommer, og hvordan ting ser annerledes ut!

²⁸³ Det er en utfordring, til alle. Jeg skulle ikke be for noen syke mennesker, jeg skulle gjøre en kjennelse. Men visjonen henger over folket. Mhm-mhm. Gud vet det. Jeg kommer ikke til å kalle opp noen bønne-kø, jeg skal bare la dere sitte der. Hvor mange av dere er det som ikke har et bønnekort? La oss se din hånd, noen som ikke har et bønnekort, som ikke har et bønnekort.

²⁸⁴ En farget dame sitter der, jeg så du hadde hendene dine oppe. Er det riktig? Bare reis deg opp så jeg kan skille deg ut bare et øyeblikk. Jeg vet ikke hva Den Hellige Ånd vil si, men du ser på meg meget oppriktig. Du har ikke noe bønnekort? Hvis den Allmektige Gud vil åpenbare for meg hva som feiler deg . . . Jeg gjør bare dette som en begynnelse, bare for å komme i gang. Tror du at jeg er . . . Du vet der er ikke noe . . . Det er ikke noe bra med meg. Hvis du er en gift kvinne, jeg er ikke noe mer enn din mann. Jeg er bare en mann. Men Jesus Kristus er Guds Sønn, og Han sendte Sin Ånd til å stadfeste disse ting.

285 Hvis Gud vil fortelle meg hva som feiler deg (og du vet at det er ingen mulighet for meg å ha kontakt med deg i det hele tatt), vil du tro av hele ditt hjerte? [Søsteren gir en kommentar—Red.] Gud velsigne deg. I så fall har ditt høye blodtrykk forlatt deg. Det er hva du hadde. Stemmer ikke det? Bare sitt ned.

286 Tro du bare dette en gang! Jeg utfordrer alle til å tro Det.

287 Se her, la meg fortelle dere noe. Marta, som kom til Herren Jesus. Den gaven ville aldri ha virket. . . Etter at Faderen allerede hadde vist Ham hva Han skulle gjøre. Det ville aldri ha virket. Men hun sa: “Herre, Jeg. . . Hvis Du hadde vært her, hadde ikke min bror dødd.” Sa: “Men endog nå vet jeg at hva enn Du ber Gud om, vil Gud gi til Deg.”

288 Han sa: “Jeg er Oppstandelsen og Livet, den som tror på Meg, skal leve, selv om han enn dør. Og hver den som lever og tror på Meg, skal aldri i evighet dø. Tror du dette?”

289 Hør på hva hun sa. Hun sa: “Ja, Herre, jeg tror at alt Du har sagt er Sannheten. Jeg tror at Du er Guds Sønn, som skulle komme til verden.” Det var hennes innstilling, ydmykt.

Du føler deg annerledes, gjør du ikke, frue? Ja. Det stemmer.

290 Den vesle damen rett der, der rett ved deg, også lider av leddgikt og av kvinnelige problemer. Er ikke det rett, frue? Reis deg opp bare et øyeblikk, den vesle damen med den røde kjolen på. Du var så nær, visjonen har kommet til deg. Leddgikt, kvinnelige problemer. Er det riktig? Og her er noe i ditt liv (du har et—har et godt ærlig vesen med deg): du har mange bekymringer i ditt liv, mange problemer. Og det problemet gjelder din kjære, det er din mann. Han er en dranker. Han vil ikke gå på møte. Om det er riktig, løft din hånd. Gud velsigne deg, frue. Gå hjem nå og motta din velsignelse. Du er helbredet, det blir lyst rundt deg.

291 En mann som sitter rett ved siden av ham der. Du, sir, tror du? [Broderen sier: “Ja, jeg gjør.”—Red.]

Med hele ditt hjerte? [“Ja, sir.”] Du har mistet en av dine sanser. Det er luktesansen. Er ikke det riktig? Om det er, vink med din hånd. [“Det stemmer.”] Legg din hånd på din munn, som *dette*, si: “Herre Jesus, jeg tror Deg med hele mitt hjerte.” [“Herre Jesus, jeg tror Deg med hele mitt hjerte.”] Gud velsigne deg. Gå nå. Du vil motta din helbredelse.

292 Ha tro til Gud! Hva tror dere alle om Det, bak der? Tror dere? Vær ærbødige!

293 Der er en dame som sitter rett der borte i hjørnet. Jeg ser det Lyset henge over henne. Det er den eneste måten jeg kan fortelle noe om det, det Lyset henger der. *Dette* Lyset her henger over damen. Muligens om et øyeblikk, om jeg kan se hva det er. Det vil bli bryte. . .Damen lider av et—av et hjerte problem. Hun ser rett på meg.

294 Og hennes mann sitter ved siden av henne. Og hennes mann er syk, han har akkurat vært syk, urolig, syk. Stemmer ikke det, sir? Løft opp dine hender hvis det er sant. Det stemmer, du der, frue, deg med det lille skjerfet. Du herre, stemmer ikke det? Har ikke du vært litt urolig i dag? Du har forstyrrelser i magen din, mannen. Det stemmer.

295 Tror dere alle med hele deres hjerte, begge to? Tar dere imot Det? Sir, jeg forteller deg, du også, jeg ser deg med din hånd oppe, pleier å røyke. Slutt med det. Du røyker sigarer, du burde ikke det, gjør deg syk. Stemmer ikke det? Hvis det er, vink med din hånd som dette. Det er det som forstyrrer deg. Det er skadelig for nervene dine. Kast den skitne tingen vekk og gjør det ikke mer, og du vil komme over det og bli bra, og din kones hjerte problem vil forlate henne. Tror du det? Stemmer ikke det? Jeg kan ikke se deg herifra, og du vet det, men du går med sigarer på. . .i—i din fremre lomme. Det stemmer. Legg tingene bort og plasser hånden din på din kone, fortell Gud at du er ferdig med slike ting, dere vil reise hjem friske, du og hustruen vil bli friske. Velsignet være Herren Jesu Navn!

Tror dere med hele deres hjerte?

296 Denne lille damen her som sitter og ser på meg. Du på...der på plassen her fremme, sitter akkurat her. En liten dame med en...ser på meg, sitter akkurat her. Du har ikke...Har du et bønnekort, frue, akkurat her? Du har ikke et bønnekort? Tror du med hele ditt hjerte? Tror du at Jesus Kristus kan gjøre deg frisk?

297 Hva tror du om Det, du som sitter ved siden av henne? Har du et bønnekort, frue? Du har ikke? Ønsker du å bli frisk, også? Ville ikke du like å gå og spise igjen slik som du pleide, uten mage problemer? Tror du Jesus helbreder deg nå? Reis deg opp hvis du tror Jesus Kristus helbredet deg. Du hadde en mage full av sår, hadde du ikke? En nervøs tilstand har forårsaket det. Du har vært nervøs i en lang tid. Spesielt syre og noe, eller jeg mener produserer syre, og gjør dine tenner ømme når maten kommer i retur i form av oppstøt. Det er sant. Yes, sir. Det er magesår, det ligger i nederste del av din mage. Det svir spesielt etter å ha spist toast med smør på. Stemmer det? Jeg leser ikke dine tanker, men den Hellige Ånd er ufeilbarlig. Du er helbredet nå. Reis hjem, vær frisk.

298 Hva med dere bak over i denne retning? Noen av dere der borte uten et bønnekort, løft opp deres hånd. Noen uten bønnekort. Greit, vær ærbødige, tro av hele deres hjerte. Hva med dere oppe på balkongen? Ha tro til Gud.

299 Jeg kan ikke gjøre dette av meg selv, det er kun Hans suverene nåde. Tror dere? Jeg kan bare fortelle det slik som Han viser meg. Mens din tro...Jeg sier det for å ryste din tro, for så å se hvilken vei Han leder meg. Er dere klar over at dette—dette er ikke deres broder? Dere står i Hans Nærvær. Det er ikke meg som gjør dette, det er deres tro som opererer Det. Jeg kan ikke operere Det. Det er deres tro som gjør det. Jeg har ingen som helst måte å operere Det. Bare et øyeblikk.

300 I dette hjørnet ser jeg en farget mann som sitter der, en litt eldre en, med briller på seg. Har

du et bønnekort, sir? Reis deg opp på dine føtter et øyeblikk. Tror du at jeg er Guds tjener, av hele ditt hjerte? Du tenker på en annen, gjør du ikke? Hvis det er rett, vink med hånden din. Ikke fordi det er meg, din broder. Nå, du har ikke et bønnekort. Det ville ikke være mulig for deg i det hele tatt å komme i køen, fordi du ikke har et bønnekort. Nå, om noen av dere har bønnekort, ikke—ikke—ikke reis dere opp, forstår dere, fordi dere har en mulighet til å komme i køen.

³⁰¹ Men jeg ser det Lyset henge rett over ham. Det har ikke brutt inn i en visjon enda. Jeg kan ikke helbrede deg, broder, jeg kan ikke. Bare Gud kan gjøre det. Men deres . . . din . . . du har fått tro. Du tror. Og det er noen—noe, det—det forårsaket det, på en måte.

³⁰² Hvis den Allmektige Gud vil fortelle denne mannen hva som er hans problem, vil resten av dere motta deres helbredelse? Der er en mann, som står nøyaktig ti, femten yard fra meg, jeg har aldri sett ham i hele mitt liv. Han er bare en mann som står der. Hvis den Allmektige Gud vil åpenbare hva som er galt med den mannen, burde hver eneste en av dere gå rett ut herfra som et friskt menneske. Hva mer kan Gud gjøre? Er det riktig?

³⁰³ Sir, det er ikke noe galt med deg. Du er svak, står av og til opp om natten, prostata og så videre, men det er ikke det som er problemet ditt. Ditt problem er angående din gutt. Og din gutt er på en slags statlig institusjon, og han har en dobbel personlighet. Er det rett? Vink med din hånd hvis det er rett. Det er helt rett.

³⁰⁴ Hvor mange tror nå at Jesus Kristus Guds Sønn står her? La oss reise oss og gi lovprisning og motta vår helbredelse.

³⁰⁵ Allmektige Gud, Livets Opphavsmann, Giver av enhver god gave, Du er her, den samme Herre Jesus Kristus, den samme i går, i dag, og for evig.

³⁰⁶ Og, Satan, du har bløffet disse menneskene lenge nok, kom ut av dem! Jeg befaler deg ved den levende

Gud som med Sitt Nærvær er her nå, i form av en Ildstøtte, forlat disse menneskene! Og kom ut av dem, i Jesu Kristi Navn!

³⁰⁷ Hver eneste en av dere løft deres hender og pris Gud, og motta deres helbredelse, alle og enhver. [Forsamlingen priser Gud—Red.]

Hvis du vil ha ytterligere informasjon om Rev. William Branham og hans tjeneste, etter å ha lest dette heftet, vennligs kontakt adressen nedenfor:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

Informasjon om opphavsrett

Alle rettigheter forbeholdes. Denne boken kan skrives ut på en privat skriver for personlig bruk eller deles ut gratis, som et verktøy for å spre Evangeliet om Jesus Kristus. Denne boken kan ikke bli solgt, reprodusert i stor skala, publisert på en nettside, lagret i et mottakersystem, oversatt til andre språk eller bli brukt for å samle inn penger uten uttrykkelig, skriftlig tillatelse fra Voice Of God Recordings®.

For mer informasjon eller vedrørende annet tilgjengelig materiale, vennligst kontakt:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org